

Vnitřní prediktor SSSR

Nastal čas o Stalinovi pohovořit...

Aktualizované vydání r. 2001

Petrohrad

2001

© Publikované dokumenty sú vlastníctvom svetovej kultúry a preto vo vzťahu ku nim nikto nedisponuje osobným autorským právami. V prípade privlastnenia si autorských práv v rámci zákona právnickou, alebo fyzickou osobou, sa dotyčná osoba stretne s odplatou za krádež pomocou nepríjemnej „mystiky“, vychádzajúcej nad rámec právnej vedy. Každý záujemca má plné právo, vychádzajúc z vlastného chápania všeobecného prospechu, nasledujúce materiály v plnom objeme, alebo fragmentálne všetkými dostupnými prostriedkami kopírovať a vydávať, aj za komerčným účelom. Kto používa nasledujúce materiály pri svojej činnosti, či v citáciách, fragmentoch alebo odkazoch, prijíma na seba zodpovednosť, a v prípade vytvorenia kontextu meniaceho zmysel následných materiálov ako celku má šancu stretnúť sa s „mystickým“ pôsobením mimo právneho rámca.

Obsah

1. Klíčové otázky	4
2. Vítěz nad marxismem	7
3. Bůh pomáhá bolševikům	12
4. Kacířství, odsouzené k vítězství	22
5. Komunista slovy i činy	29

Nastal čas o Stalinovi pohovořit...

*„Stalin neodešel do minulosti, ale rozpustil se v нашу budoucnost“¹,
~ jakkoliv to mnohů zarmouth.*

Naše společnost – pokud je řeč o veřejné politice a politické analytice – za padesát let prošla cestu od ideologického poklonování před Stalinem do odmítání všeho, co jím bylo uděláno: jak jako člověkem, žijícím mezi sobě podobnými, tak jako státníkem, na jehož myšlenkách, slovech a podpisech závisely osudy milionů lidí v různých zemích světa v několika generacích. Ale Stalin nebyl zapomenut, jak si to přáli a přejí mnozí. Nebyl zapomenut v důsledku toho, že veškerá politická realita SSSR i SNS nutí vzpomínat na něho osobně, na dílo, kterému sloužil; nutí vzpomenout pod tlakem každodenních okolností: zkusil by někdo při něm nezaplatit včas penze nebo výplaty; zkusil by někdo za něj koupit si za nakradené peníze limuzínu nebo vilu; zkusil by někdo za něj sít nepřátelství a podněcovat války mezi národy SSSR; zkusil by někdo za něj provádět v SSSR politiku v zájmech zahraničních vlád a mezinárodních mafií; zkusil by někdo za něj vydírat SSSR půjčkami nebo zbraněmi jiného druhu; zkusil by někdo za něj...

1. Klíčové otázky

To vše rodí připravenost nemalé části společnosti semknout se okolo těch, kdo na svých zástavách malují jméno Stalina a hlásají pokračování jeho díla. Ale před tím než je budeme následovat, je přeci jen lepší popřemýšlet a snažit se pochopit podstatu toho díla, kterému Stalin sloužil. Nicméně, většina publikací o něm je tomu vzdálena. Galvanizují kultovní mýty minulosti o Stalinovi, charakterizujíce ho jednou jako věrného marxistu – pokračovatele díla Marxe, Engelse, Lenina; jindy jako fašistu, kryjícího ideály komunismu politikou budování neomezené osobní diktatury; jindy ještě jinak: v závislosti na tom, nakolik je autor publikace sám silný ve znalosti historických faktů a nakolik je způsobilý v reálné *politice, jakožto činnosti plánování a realizace historie, která se ještě neodehrála*.

A většina spisovatelů i čtenářů publikací na toto téma se nezabývá otázkami:

- marxismus a komunismus je jedno a to samé, existující pod různými názvy?
- a pokud to není to samé, v čem je rozdíl a co čemu předcházelo?
- komunista a člen RSDRP (Ruská sociálně-demokratická strana)- RSDRP(b) – dtto bolševiků – RKS(b) (Ruská komunistická strana – bolševiků – 1918 – 1925) – VKS(b) (Všesvazová komunistická strana – bolševiků – 1925 – 1952) – KSSS (Komunistická strana Sovětského svazu – 1952 – 1991) – KSRF (Komunistická strana Ruské federace)/RKSP (Ruská komunistická strana pracujících v sestavě KSSS) Je jedno a to samé nebo byli a jsou skuteční komunisté vně oficiální komunistické strany, a ve straně, a zvláště v jejím vedení, byli a jsou skuteční antikomunisté, což i vysvětluje výsledky (r. 1991) činnosti budování komunismu v SSSR?
- bolševismus je ruský druh marxismu a stranická příslušnost nebo něco ruského, co existovalo před marxismem, existovalo v ruském marxismu, nějak to existuje i nyní a bude existovat v budoucnu?

Ačkoliv autoři publikací o Stalinovi tyto otázky přímo nekladou, každý z nich na ně má nějaké odpovědi. A v závislosti na tom, co má každý z autorů za samozřejmé (protože podle jeho názoru se to rozumí samo sebou a všichni ostatní to musí chápat jednotně, a zákonitě v souladu s jeho chápáním), dostává se mu buď toho, nebo onoho vidění a chápání osobnosti J. V. Stalina a jeho role v historické epoše. A to se týká všech jeho životopisců, počínaje zatvrzelým marxistou L.D. Bronštejnem (Trockým) a konče tuctovými politickými pracovníky D. Volkogonovem, a R. Kosolapovem. Proto si především uděláme jasno v odpovědích na tyto otázky.

Marxismus a komunismus není jedno a to samé. Tato slova se stala synonymy díky specifice krátkodobé epochy od poloviny 19. do poloviny 20. století.

Komunismus v překladu z latiny do ruštiny znamená pospolitost, jednotu; kromě toho v latině se jedná o slovo se společným kořenem s „komunikací“, tj. se spojením, včetně informačního spojení mezi lidmi, což se v ruštině nazývá „s-vědomí“. Jinak řečeno, komunismus je společenství lidí na základě svědomí: vše ostatní v komunismu je následkem jednoty svědomí u různých jedinců.

Podpora komunismu předpokládá souhlas s tím, že zdaleka ne vše, co je spojeno s životem člověka i společnosti, může být v neomezeném osobním (privátním) vlastnictví kohokoliv; mnohé (z majetku) může být v kolektivním vlastnictví a, jsa majetkem všech, nemůže být výlučným majetek nikoho z nich osobně.

I když je obecný smysl této okolnosti jasný, v praktickém životě neshody mezi komunisty vznikají při vytváření výčtu toho, co může být v osobním (privátním nebo korporátním) vlastnictví, a co může být výhradně ve vlastnictví společném. Z toho vyplývá, že pokud ve společnosti vládne právo kolektivního vlastnictví, pak se tím

ve společnosti vylučuje závislost většiny na menšině, která shromáždila v osobním vlastnictví statky, jak pocházející z přírody, tak i vytvořené kolektivní prací. Komunismus, jako ideál, ke kterému by lidstvo ve svém vývoji mělo směřovat, se propaguje od starověku, a historie zná pokusy o jeho zavedení, jak na principech organizování života společností vládou (Inkové), tak i ve společenství lidí stejného smýšlení, vedoucích život ve společenství, ve společnosti, kde vláda podporuje právo na soukromé vlastnictví (Esejští ve starověké Judei) na vše bez výjimky.

Marxismus je název světonázorového systému a z něho vyplývajícího chápání zákonů rozvoje společnosti a jejich perspektiv, pojmenovaný po jednom ze zakladatelů.

Marxismus se prezentuje jako vědecká teorie budování komunistické společnosti pomocí zákonů společensko-historického vývoje, údajně objevených jeho zakladateli, což i vedlo ke ztotožnění komunismu a marxismu v myšlení mnohých. Z nějakého důvodu však nikoliv komunisty nazývají marxisty, ale marxisty nazývají komunisty, což je ve své podstatě nesprávné, dokonce i pokud vycházíme z podstaty „vědeckých“ teorií marxismu, schopných být jen zástěrkou pro přikrytí daleko sahajících politických machinací a pokrytectví, ale ne vědeckým základem politiky budování komunistické společnosti, stejně jako jakékoliv jiné politiky.

Bolševismus, jak učí historie KSSS, vznikl v r. 1903 na II. sjezdu RSDRP. Jak tvrdili jeho protivníci, bolševici do r. 1917 nikdy nereprezentovali sami skutečnou většinu členů strany. Ale, jak hlásali sami bolševici, právě oni vyjadřovali v politice dlouhodobé strategické zájmy pracujících většiny obyvatel, v důsledku čehož i měli právo nazývat se bolševiky.

Nakolik poslední tvrzení odpovídá skutečnosti, - to je otázka mnohostranná, protože i sama pracující většina může nesprávně rozumět svým dlouhodobým zájmům, a ti, kteří se hlásí k takové roli v politice, mohou být nejen na omylu, ale i nestydatě lhát, zakrývajíce vlastní zájem údajnou obranou zájmů pracujících většiny.

Ale zároveň s pracující většinou, která považuje za normální život život v tvůrčí práci, je ještě i menšina, která považuje pro sebe za normální sklízet tam, kde orali a seli jiní, a vidí v tom své poslání. Dovedeno do krajnosti, odmítá pouze občasnou sklizeň tam, kde seli jiní, a trvá na svém systémovém právu organizovat ostatní k orbě, setbě a sklizni, uzurpuje si při tom i právo na „spravedlivé“ rozdělení „úrody“. Rozdělení úrody tato menšina provádí proporčně mnohem hůře, než piráti; u většiny pirátů byla norma po dvou dílech vydělit kapitánovi a navigátorovi, všichni ostatní pracovníci nože a sekery dostávali po jednom dílu; stejní představitelé vládnoucích „elit“ v celé historii se neomezují ve svých potřebách na dvojnásobné převýšení podílu obyčejného pracujícího člověka z celkového produktu, vyrobeného společností, buď v naturálním (mít k dispozici práci a těla tisíce podanných ortodoxních „křesťanů“ nebylo považováno za hanebné) nebo hodnotovém vyjádření (násobek výše přímých a nepřímých nákladů na zabezpečení rodiny ze skupiny „elit“ k výši nákladů rodin obyčejných lidí).

Bolševický světonázor odmítá právo na monopolně vysoké ceny, včetně ceny řídicí práce, jakkoliv by se tyto ceny neprojevovaly v konkrétních historických podmínkách. Toto odpůrci bolševismu nazývají „rovnostářstvím“ a zcela správně poukazují na to, že pod nadvládou rovnostářství pro většinu pracovníků mizí motivace k práci a profesionálnímu rozvoji. Tak to opravdu je: vzhledem k rovnostářství. Ale bolševismus nevybízí k rovnostářství, ale trvá na tom, aby poměr „maximální příjmy“/„minimální příjmy“ **byl dostatečný pro stimulaci práce a profesionálního rozvoje, ale vylučoval parazitizmus** jedněch na práci druhých **jako systémový faktor celospolečenského významu.**

A bolševismus má v této otázce pravdu. Ve vydání „Inženěroj gazety“ (č. 45/1992, „Nenahližej do kapes šéfů“), v r. 1980 byl poměr mezd vyšší administrativy ke statistickému průměru následující: v USA – 110x; v SRN – 21x; v Japonsku – 17x. V kvalitě řízení, která se projevuje pracovní výkonností, tempem růstu výroby a kvalitě sériové výroby, tyto země následovaly v obráceném pořadí. To jsou údaje téměř 20 let staré. Za tu dobu Japonsko zlepšilo své postavení a pokračuje ve zvyšování svého významu ve světě, Japonský jen vzrostl ve vztahu k dolaru dvakrát; SRN se dostala do vleklé krize v důsledku ukvapeného sjednocení s NDR; USA, zaostávající za Japonskem a západní Evropou, se snaží udržet své místo skupováním mozků za hranicemi a zachováním

výhodných cen komodit a energonosičů na světových trzích. Přitom evropské střední třídě se nelíbí americké automobily, preferujíce moderní evropské, a Japonci nakupují některé značky amerických aut, ale okamžitě je posílají z přístavů do továren na celkovou demontáž a kontrolu, načež je opět smontují, ale tentokrát tak jak je třeba.

To znamená, že v těchto státech jsou chyby řízení, zapříčiněné kvalitou manažerů, ve své závažnosti úměrné jejich platu. Na jiných historických příkladech je také možné ukázat, že čím vyšší je životní úroveň (zejména ve spotřebě) rodin členů řídicího korpusu ve vztahu k průměru ve společnosti, tím více obtíží zažívá tato společnost v porovnání s jinými společnostmi – jejich současníky, z důvodu nízké kvality řízení.

Potom zbývá jen zorientovat se v tom, zda komunismus – společenství lidí na základě jednoty svědomí – je objektivně dobře nebo objektivně špatně? A bolševismus je objektivně dobře nebo objektivně špatně? Jak je s tím spojen marxismus? V jakém vztahu jsou komunismus a bolševismus?

Pak bude jasné, zda byl Stalin komunista, marxista nebo bolševik a jak se stavět k němu osobně a k dílu, kterému sloužil a byl věrný celý svůj život.

2. Vítěz nad marxismem

Ze zmíněných otázek je nejjednodušší otázka marxismu. Jak známo, marxismus v sobě zahrnuje filozofii dialektického materialismu; politickou ekonomii, údajně zrozenou použitím dialektické metody k analýze výrobně-spotřebitelských aktivit společnosti; a učení o přechodu k socialismu a komunismu v globálním měřítku, jako o způsobu řešení všech problémů společensko-historického rozvoje lidstva.

Anglický etnograf 19. století E. B. Taylor – současník K. Marxe a B. Engelse – se vyjádřil o „*filozofii historie v širším smyslu, jako o objasnění minulých a předpovědi budoucích dějů v životě lidstva na základě všeobecných zákonů*“. To je jediná zdravá formulace základní otázky filozofie. A metodologie poznání, umožňující zpracovat množství různých dílčích faktů do jednotného pohledu na průběh jakéhokoli procesu ve Vesmíru, včetně i rozvoje lidské společnosti, je jediná užitečná filozofie, díky jedinství Objektivní reality a mnohostrannosti jedné a té samé Pravdy, společné pro všechny obyvatele Vesmíru.

Navzdory tomu základní otázka marxistické filozofie stojí jinak: co bylo dříve – hmota nebo vědomí? A všechny filozofické rozepře se v marxismu omezují na neshody různých škol materialistů, domáhajících se prvenství hmoty, a idealistů, trvajících na prvenství toho či onoho vědomí. Otázky prognostiky, metodologie prognostiky a výběru nejlepší v nějakém určitém smyslu varianty reakce na událost a na předpověď jejího budoucího směru, nejsou zahrnuty v marxistické filozofii ani v základním, ani v doplňkovém kurzu. Jeho základní otázka, bez formulace otázky prognosování variant budoucnosti, je neadekvátní, což ho dělá zbytečným v každodenním životě, stejně jako celou marxisticko-leninskou filozofii a z ní odvozené „vědecké“ disciplíny.

Není na tom lépe ani situace s politickou ekonomikou, ve které se škodlivost marxisticko-leninské filozofie objevila nejviditelněji. Marxistická politická ekonomie operuje takovými abstrakty, jako „základní produkt“ a „nadbytečný produkt“, „nutná“ a „nadbytečná“ pracovní doba. A neštěstí v ní věřících není v tom, že je těžké pochopit abstrakci: Lebesgueova a Stieltjesova teorie integrálního měření je abstrakce složitá na pochopení, ale je užitečná v řešení mnoha praktických problémů.

Neštěstí věřících v marxistickou politickou ekonomii spočívá v tom, že její abstrakce není možné jednoznačně spojit s životem, s řešením praktických úkolů makro- a mikroekonomického řízení: pokud zajdete do skladu hotových výrobků libovolného výrobce nebo půjdete k pásu, není možné rozlišit, kde končí „základní produkt“ a kde začíná produkt „nadbytečný“; ani jedny hodiny na světě neukáží, kdy skončila „základní“ pracovní doba a kdy začala pracovní doba „nadbytečná“. To znamená, že skutečné účetnictví a kontrola („Socialismus – to je účetnictví a kontrola“ – jedna z aforistických definic) nemohou být spojeny s marxistickou politickou ekonomikou, v důsledku čehož je prakticky bezcenná.

Při posouzení v celospolečenském měřítku jsou marxistická filozofie a politická ekonomie ve své podstatě škodlivé, protože představují smetí, deformující myšlení těch, kdo nejsou schopni je posoudit jako neadekvátní informaci.

Z toho důvodu, pokud J. V. Stalin skutečně byl marxistou do konce svých dní, pak ho to charakterizuje jako slabomyslného nebo pokrytce. Ale proto, abychom dostali odpověď na otázky, byl-li Stalin skutečně marxistou, a z toho vyplývá, slaboduchým a pokrytce, je nezbytné se obrátit na jeho dílo, a ne na díla mýtotovorců o něm, kde každý z nich, před tím, než napsal svou práci, už měl určitou předpojatost v této otázce.

Samozřejmě je možné z prací J. V. Stalina vybrat množství citátů, ve kterých jsou slova „my marxisté“ atp., svědčící o jeho údajné věrnosti marxismu v jedné z jeho mnoha modifikací. Ale odkazy na podobná místa v jeho dílech a ústních vystoupeních nedávají odpověď na tuto otázku, protože v důsledku historických událostí od poloviny 19. století do současnosti, marxismus je reálně nejen světónázor a filozofický systém, ale kromě toho i lexikon, terminologie – jazyk, kterým hovořila většina stoupenců změny společenského systému na ten či onen

komunistický model, protože oni opravdu ztotožňovali komunismus a marxismus. Prohlášení o tom, že je někdo komunistou, nejsa marxistou, by nebylo pochopeno, ať vycházejí z úst lídra nebo prostého straníka. Proto, abychom odpověděli na otázku, byl-li J. V. Stalin stále marxistou a přestal-li jím být ke konci života, je třeba zkoumat to, jak on sám vyjadřoval své chápání různých tezí marxismu.

Je možné, že jsa ještě mladý a zajímaje se o problémy života společnosti a historického rozvoje lidstva, J. V. Stalin pro sebe našel odpovědi na nějaké pro něj důležité otázky v marxismu. Ale všichni nepřátelé J. V. Stalina se raději vyhýbají otázce: co znepokojovalo 17–18 letého mladíka, který se jmenoval Josif Džugašvili? Odpověď na ni dal on sám:

*Chodil od doma k domu,
U cudzích dverí klopajúc,
V ruke starú rampu dubovú,
Prostú pieseň spievajúc.*

*V nápeve jeho i v piesni,
Ako slnečný lúč čistý,
Veľká pravda znela,
Myšlienka výšin istých.*

*Srdcia v kameň prevrátené,
K bitiu vzpružiť vedel
A u mnohých rozum budil,
Ktorý v tme hlbokej sedel.*

*Avšak ľudia zabudnuší Boha,
Chovajúci v srdci tmu,
Plnú čašu otravy
Priniesli mu.*

*Vraveli: „Prekliaty buď!
Pi a vyprázdni do dna...
Bo pieseň tvoja cudzia nám
a pravda tvoja, nie potrebná“*

Kvůli nesouladu pojmové adresace lexikálních forem gruzínského a ruského (a slovenského...) jazyka a nezbytnosti zachovávat poetiku originálních veršů, mohou existovat určité odchylky v jejich smyslu, oproti zámyslům autora, z důvodu subjektivismu překladatelů, redaktorů a čtenářů. Ale i s ohledem na tuto okolnost je z přeložených veršů jasné, že v 17–18 letech se převážná většina lidí neobrací k myšlenkám o tom, aby srdce jejich současníků a potomků, zkamenělá, začala bít opět lidsky, aby se probudil rozum, a Pravda Boží a vznešené sny by se realizovaly v životě.

Subjekty s defektní morálkou a poškozeným chápáním se vyjadřují k jiným tématům (včetně i v umělecké tvorbě, kde množství ukázek dal rozvoj umění v SSSR při „oteplení“ a během „demokratických“ reforem ve státech SNS). A to se týká převážné většiny Stalinových kritiků a nespokojených s ním a jeho činností.

V druhé polovině 19. století byl takové mládeže, hořící přáním proměnit Rusko, dostatek, aby vznikl posun společenského myšlení, a mnozí z nich se přidali k marxismu. Ale postoj k marxismu těch, kdo vstoupil do

dospělosti a nevzdal se ideálů mládí, byl různý: jedni celý svůj život viděli v marxismu „pravdu poslední instance“ a bez přemýšlení se pokoušeli hledat u zakladatelů hotové recepty pro řešení problémů, na které naráželi; jiní viděli v dědictví zakladatelů, kterého se jim dostalo v mládí, ten základ, který se od nich očekával rozvíjet. Tuto odlišnost je třeba objasnit.

I když jsme dříve vyjádřili odmítavý postoj k marxismu jako celku, a přidržujeme se názoru o jeho škodlivosti v současných historických podmínkách, pokud se vrátíme do 19. století, je třeba marxismu přiznat i určitou blahodárnou roli: v základě jeho filozofie ležela dialektická metoda. A při masovém šíření marxismu ve všech sociálních vrstvách se jeho dialektický materialismus stal historicky první metodologickou filozofií, filozofickou kulturou určenou pro celou společnost, a ne úzkému kruhu, uzurpujícímu si veřejnou moc.

Všechny filozofické systémy a filozofická kultura mohou být přiřazeny k jedné ze dvou tříd:

- Citačně-dogmatické, fungující ve společnosti na principu: „vznikla otázka? – hledej citáty vhodné k události u zakladatelů a legitimních klasiků-pokračovatelů“. Takové jsou všechny církevní filozofie. A nejvíce rozvinutý a efektivní *ve vztahu k určitým cílům* ze všech citačně-dogmatických filozofií, pokrývajících určitou sociální skupinu jako celek, je starozákonně-talmudický systém judaismu, pod jehož nadvládou táhne existenci rabinát a jeho věřící;
- Metodologické, činné na jiném principu: „vznikla otázka? – osvoj si metodu, která umožní tobě samotnému dát odpověď na tuto a na jiné otázky v míře, jakou potřebuješ pro odpovědi ve svém životě.“

Řečené neznámá, že citačně-dogmatické filozofické kultury, všechny bez výjimky, jsou slabé metodologicky. I když existují i takové, ale v mnohých z nich jsou k osvojení metodologie poznání připuštěni jen *vybraní ke vládnutí nad všemi ostatními*. Příkladem zcela metodologicky vykastovaných filozofických systémů jsou všechny filozofie křesťanských církví; příkladem filozofické kultury, kde je metodologie údělem vybraných, je starozákonně-talmudický judaismus.

K marxismu každý, kdo na něj narážel ve svém formativním období, když byl novinkou v kultuře společnosti, mohl přistupovat různě; buď v něm vidět dokonalou citačně-dogmatickou filozofii, po které nic být nemůže; nebo v něm viděl metodologickou filozofii, která žije svůj život v určité společnosti a uplatňuje na ni svůj vliv.

Stalinova práce „Anarchismus nebo socialismus?“, napsaná ve věku 29 let (r. 1907), završuje první svazek jeho sebraných spisů. Po krátkém úvodu do knihy začíná kapitola, nazvaná „Dialektická metoda“. Za ní pokračují ještě dvě kapitoly: „Materialistická teorie“ a „Proletářský socialismus“.

Sám pořádek řazení kapitol jednoznačně ukazuje na to, že vyjadřovat názory na Přírodu a společnost mělo pro Stalina smysl až potom, jak bude vnesena jistota do pochopení těch metod poznání a pochopení probíhajícího, na jejichž základech jsou získávány názory na Přírodu a společnost. Tj. už tento, čistě formální, ukazatel nasvědčuje, že J. V. Stalin už v mladém věku se stavěl k marxismu jako k metodologickému světónázorovému systému, a ne jako k definitivnímu dogmatu, nepodléhajícímu přehodnocení.

V kapitole „Dialektická metoda“ o tom píše přímo:

„Dialektika říká, že ve světě není nic věčné, ve světě je vše dočasné a mění se, mění se příroda, mění se společnost, mění se mravy a zvyky, mění se chápání spravedlnosti, mění se sama pravda, - takže i ona odmítá jednu provzdu zavedenou pravdu, viditelně odmítá i abstraktní/teoretické „dogmatické stavy, které se mohou učit jen nazpaměť, jakmile jsou zjeveny“ (viz. B. Engels, „Ludwig Feuerbach“), - J. V. Stalin, Práce, sv. 1, s. 304

Pochopitelně, že pokud si člověk už v mládí osvojil nějakou metodologickou kulturu, potom celý svůj život se v ní může jen zlepšovat a rozvíjet samu metodologickou kulturu. Ale marxismus není jediný filozofický systém, ve kterém je přítomna zjevně vyjádřená metodologie. A všem metodologickým filozofickým kulturám, existujícím v jednom a tom samém Světě, není zatěžko se navzájem pochopit a dospět k vzájemně akceptovatelnému

porozumění *měníci se spolu s životem objektivní pravdy* díky jednotě pro ně Objektivní reality, kterou poznávají a správně chápou; ale pro citačně-dogmatické filozofie je domluva na společném chápání jednoho a téhož jevu principiálně nemožná, v důsledku neshody dogmat jako takových, a tudíž i terminologického a symbolového aparátu, tato dogmata vyjadřujícího.

A hovoříme-li o podstatě, jsa nositelem vědomé metodologické filozofické kultury, Stalin nebyl marxistou už v mládí, protože očividně falešné pozice, zavedené do marxismu jeho zakladateli, byly pro něho sotva přibližným vyjádřením objektivní pravdy v dané historické epoše. **V důsledku toho od zakladatelů zděděná úplnost a strukturální celistvost marxistického paradigmatu pro něj nic neznamena.**

Nicméně ten, kdo pochopil marxismus jako citačně-dogmatickou filozofii, včetně jeho pozice, že „marxismus není dogma, ale návod k jednání“, ale nevytěžoval si v sobě funkční metodologickou kulturu, vnímá J. V. Stalina jako vynikajícího opravdového marxistu nebo jako vynikajícího překrucovatele marxismu, v závislosti na tom, jak oni sami marxismus chápou. A skutečně J. V. Stalin jim dal k takovému sebeklamu důvod: ale není třeba klamat toho, kdo se sám klame rád. Jde o to, že jako student teologického semináře, Stalin prošel dobrou školou v citačně-dogmatické filozofii. A dovednosti, získané v této škole, používal celý život již od mladých let, což je vidět i v textu námi citované jeho práce „Socialismus nebo anarchie?“.

Poněvadž Marx, Engels, Kautský, Plechanov, Lenin a jiní byli autoritami globálně marxistického významu nebo významu v mezích jimi vedených proudů marxismu, ale Stalin byl nositelem objektivně na marxismu nezávislé metodologické kultury, prošetřil i školu citačně-dogmatické filozofie, byl schopen „podpírat“ svůj názor názorem uznávaných marxistických autorit, a stejně tak tyto autority potírat, odhalovat nekonsistenci jejich názorů před svými čtenáři a posluchači. Zejména tato schopnost zahalit svůj názor do formy názoru autority a schopnost zdiskreditovat autoritu nebo toho, kdo autoritu předstírá, způsobená jeho metodologickou kulturou a dovednostmi citačně-dogmatické filozofické školy, a udělala ho v očích jedněch vynikajícím pokračovatelem díla Marxe, Engelse a Lenina, a v očích druhých vynikajícím překrucovatelem díla Marxe, Engelse, Lenina a Trockého.

A toto naše tvrzení je dokazatelné. Prokazatelné výsledkem Stalinovy společensko-politické činnosti.

„... naše výroba se zásadním způsobem liší od výroby zboží v kapitalismu“ („Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, Státní vydavatelství politické literatury, 1952, str. 18)

Tak to opravdu bylo, protože daňově-dotační mechanismus byl orientován na snížení cen podle míry růstu produktivity ve státním superkoncernu. A po této větě Stalin pokračuje:

„Kromě toho se domnívám, že je důležité odhodit i některé další představy, převzaté z Marxova „Kapitálu“, ... uměle přilepené k našim socialistickým vztahům. Mám na mysli, mimochodem, takové pojmy, jako „základní“ a „nadbytečná“ práce, „základní“ a „nadbytečný“ produkt, „základní“ a „nadbytečný“ čas. (...)

Domnívám se, že naši ekonomové musí skončit s tímto rozpor mezi starými názory a novým stavem věcí v našem socialistickém státě, nahradit staré názory novými, odpovídajícími nové situaci.

Mohli jsme trpět toto rozpor do určité doby, ale nyní přišla doba, kdy musíme, nakonec, odstranit tento rozpor (tamtéž, str. 18, 19)

Pokud z politické ekonomie marxismu odeberete Stalinem zmíněné pojmy, tak z ní nic nezbyde, se všemi vyplývajícími z toho pro marxismus důsledky. Spolu s „nadbytečným produktem“ a ostatním zmizí přelud „nadhodnoty“, která údajně existuje a kterou si vykořisťovatelé přivlastňují, ale kterou Stalin zjevně nezmínil.

V podstatě Stalin přímo ukázal na **metrologickou nesoudržnost** marxistické ekonomie: všechny jím vyjmenované *počáteční kategorie* jsou nerozlišitelné v procesu praktické hospodářské činnosti. V důsledku toho se *objektivně nedají změřit*. Proto nemohou být zahrnuty do praktického účetnictví, ani na úrovni podniků, ani na úrovni státního plánu a státního statistického úřadu.

Problémy rozvoje socialismu v SSSR byly následkem marxismu, a Stalin na to přímo ukázal ve své závěti – „Ekonomických problémech socialismu v SSSR“; přičemž na to poukázal, aniž by opustil terminologii a pojmový aparát marxismu. Neřekl vše přímo, protože chápal, že na konci svého života by přímé vystoupení proti marxismu nebylo pochopeno a pochopitelně v davově-„elitární“ sovětské společnosti, jejíž mysl ještě stále spala nebo byla zaměstnaná hloupostmi v zajetí MRAK-sistické (slovní hříčka MPAK v RJ = temnota – pozn. před) dogmatiky a citátů.

Není si třeba myslet, že Stalin nechápal důsledky pro marxismus uskutečnění jím vyjádřeného návrhu, *odhodit pojmy, převzaté z Marxova „Kapitálu“*; tím více, nemohl nechápat, že revize marxismu, kterou nechal provést, se neomezuje jen na „Kapitál“: začne se s revizí marxismu – a metodologická kultura bude zbavena marxistických nesmyslů. Popírat to znamená trvat na tom, že Stalin byl slaboduchým, nechápajícím ani smysl svých slov (ale on nebyl mluvka a slova vážil), ani důsledky jejich šíření.

A Stalin se ve svém odpadlictví od marxismu neomezoval jen na politickou ekonomii. Když na začátku perestrojky bylo Leninovo jméno ještě posvátné, a boj se „stalinismem“ byl na samém vrcholu, jeden z „bojovníků“ za čistotu marxismu zdvihal proti Stalinovi následující obvinění: na stránkách svého vlastního exempláře Leninovy knihy „Materialismus a empiriokriticismus“ zanechal Stalin nějaké ironické poznámky.

Z úhlu pohledu ortodoxních marxistů (leninistů a trockistů) to je monstrózní ideologický zločin, pro který není žádná omluva. Ale z úhlu pohledu kultury svobodného rozvoje metodologie tyto ironické poznámky jsou dalším důkazem Stalinova zdravého rozumu, i když nepřímým, protože Stalinův žalobce neuvedl ve své publikaci ani fragmenty z „Materialismu a empiriokritiky“, které vyvolaly ironický postoj Stalina, ani jeho komentáře k nim.

A to není vše: v post-stalinském vydání Sebraných spisů V. I. Lenina (např. KSS 5 vyd. sv. 18) „Materialismus a empiriokritika“ je přítomen jen sám o sobě. Ale ve 3. vydání Prací V. I. Lenina (sv. 13, „Partizdat“, 1936), přetištěného beze změn z druhého revidovaného a doplněného vydání, jsou do příloh umístěné recenze a reakce protivníků V. I. Lenina na vydání této knihy v květnu 1909.

Všichni Leninovi oponenti, jejichž názory na tuto knihu byly uvedené v třetím vydání jeho Sebraných spisů, byli svého času známými figurami v ruském revolučním hnutí, sami hloubali a publikovali a, jsa sami intelektuálními lídry určité části revolucionářů, měli k této práci i jejímu autorovi výhrady jak k obsahu, tak k formě výkladu. Tedy ve Stalinově době člověk, studující marxisticko-leninskou filozofii, se mohl seznámit i s pohledy kritiků V. I. Lenina, a protože jeho kritici se zdaleka ne ve všem mýlili, vyjadřující svůj nesouhlas s Leninovými názory na filozofické problémy, mohli pomoci vystřízlivět každému přemýšlivému komunistovi-nefanatikovi z poklonkování modle V. I. Lenina. Po odstranění J. V. Stalina se v následných vydáních recenze a komentáře k „Materialismu a empiriokriticismu“ oponentů V. I. Lenina nevyskytovaly, aby oponenti nepřekáželi ve vytváření kultu neomylnosti „vůdce světového proletariátu“.

3. Bůh pomáhá bolševikům

Další otázka, kterou rozebereme, je o bolševismu. A začneme také od Stalinových mladých let. 30. dubna – 19. května 1907² se Stalin účastnil V. (Londýnského) sjezdu RSDSP jako delegát Tifliské organizace (Tiflis do r. 1936, dnes Tbilisi – hlavní město Gruzie – pozn.). V červenci 1907 v časopise „Bakujský proletář - Бакинский пролетарий“ (*Baku – hlavní město Ázerbajdžánu, pozn.*) byla otištěna s podpisem Koba Ivanovič jeho stať „Londýnský sjezd Ruské sociálně-demokratické strany pracujících. Zápisky delegáta“

Jak známo, všechny sjezdy, sympozia a podobná shromáždění mají následně po oficiálních, protokolárních zasedáních i neformální debaty účastníků mezi zasedáními. A v mnoha případech to, co se děje mimo protokolární jednání různých sjezdů, bývá mnohem význačnější, než všechna jejich protokolární jednání dohromady. Zprávy o sjezdech, plénech, stenogramy jejich protokolárních jednání se publikují, jsou později studovány historiky, a to, co proběhlo během neformálních setkání jejich účastníků mezi sebou, do značné míry uniká pozornosti veřejnosti, v lepším případě se nějaké části objeví v něčích memoárech. To se týká i Londýnského sjezdu RSDSP.

V tom čase rozdělení RSDSP na „bolševiky“ a „menševiky“ se již zformovalo a stabilizovalo, ale sjezdy strany byly ještě společné. Článek „Londýnský sjezd RSDSP“ je objasněním práce sjezdu, adresované řadovým členům strany a sympatizující části veřejnosti. Proto je důležité to, k čemu Stalin chtěl přitáhnout pozornost stranické většiny, která se sjezdu neúčastnila. Píše:

„Neméně zajímavé je složení sjezdu z hlediska národností. Statistika ukázala, že většina menševické frakce jsou Židé (samozřejmě kromě Bundistů³), dále jsou Gruzínci, pak Rusové. Zato drtivá většina bolševické frakce jsou Rusové, dále jsou Židé (nepočítaje samozřejmě Poláky a Litevce), potom Gruzínci atd. Při této příležitosti jeden z bolševiků žertem poznamenal (zdá se že s. Aleksinskij⁴), že menševici jsou židovská frakce, bolševici skutečně ruská, tudíž, nebylo by na škodu bolševikům udělat ve straně pogrom⁵.

2

Juliánského kalendáře (juliánský kalendář, v XX a XXI století zaostávající o 13 dní od současného gregoriánského)

³ Bund – v překladu z jidiš „svaz“, výhradně židovský proud v sociální demokracii počátku 20. století. V r. 1898 je Bund jedním ze spoluzakladatelů RSDSP na prvním sjezdu, po kterém do r. 1903 je „autonomní organizací“. Od r. 1906 obnovil status „autonomní organizace“. V r. 1912 bundovci byli vyloučeni z RSDSP na 6. (pražské) stranické konferenci. Poté Bund existoval samostatně: vedl nějakou internacistickou práci do r. 1917: udržoval Prozatímní vládu purimské revoluce (*únorová revoluce byla časově sladěna se dny židovského svátku Purim, zasvěceného zničení absolutismu starověké Persie*); udržovala kontrarevoluční síly po VŘSR; v r. 1920 ukončila boj se Sovětskou mocí (*proč boj proti Sovětské moci? Tehdy trockisté (internacisté) byli silní, kontrolující prakticky bez rozdílu vyšší stranické a - úměrně principům budování ideologizovaného státu – orgány centrální i místní státní moci, včetně ozbrojené síly a struktury „židovského gestapa“ (VČK). Tj. pro internacistický svaz to tehdy byla „vlastní moc“*); a v r. 1921 se sám rozpustil, po čemž určitá část jeho členů byla přijata do RKS (b).

⁴ Aleksinskij, G. A. – poslanec II. Státní dumy; vstoupil do bolševické části socdem.frakce. Po Londýnském sjezdu RSDSP hájil taktiku bojkotu III. Státní dumy. Nakonec odešel od bolševiků. Po VŘSR se stal bílým emigrantem. (Poznámka 35, v druhém svazku Díla J. V. Stalina)

⁵ Splněno r. 1937.

Ale takové složení frakcí není těžké vysvětlit: ohnisky bolševismu jsou zejména významné průmyslové oblasti, čistě ruské oblasti, s výjimkou Polska⁶, stejně tak menševické oblasti, oblasti malovýroby, jsou židovské oblasti, gruzínské atd.“ (J. V. Stalin, Sebrané spisy, sv. 2, str. 50)

Vysvětlení, poskytnuté J. V. Stalinem tomuto specifickému složení frakcí menševiků a bolševiků, je perfektně načrtnuté v marxistickém duchu „proletářského internacionalismu“. Ale vtíp Aleksinského předcházející tomuto vysvětlení je v rozporu s marxistickým duchem „proletářského internacionalismu“. Také je třeba chápat, že pokud je vtíp vložený do suchého textu zprávy, bude zpráva zapomenuta dříve, než v ní obsažený vtíp. Je možné, že vtíp z Aleksinského vypadl naprosto neúmyslně. Ale není možné si představit a uvěřit, že do zprávy o sjezdu ho neúmyslně umístil i J. V. Stalin. Umístil ho k věci, ale v marxistických novinách, v marxistické straně nemohl dát specifickému složení frakcí bolševiků a menševiků jiné vysvětlení, jemu známé.

Na co zapomínají všichni vykladači společensko-politické činnosti Stalina je to, že v semináři ho něčemu přeci jen učili, a čemu ho učili, většina neví, i když by bylo zdrávo to vědět. Abychom pochopili Stalinovy společensko-politické aktivity, je třeba nejprve vědět, jaké znalosti si odnesl ze semináře a jak se k nim postavil na základě své morálně podmíněné svévole.

Před Tilfiským teologickým seminářem, ve kterém dříve studoval i jeden z nejznámějších mystiků 20. století G. I. Gurdžijev (seminář to byl velmi zajímavý, pokud usuzujeme podle jeho žáků), Stalin završil Gorijské teologické učiliště:

Odchovanec Gorijského teologického učiliště Džugašvili Josif... vstoupil v září 1889 do první třídy učiliště a se skvělým chováním (5) (hodnocení je obráceně 5 – nejlepší, 1 nejhorší – pozn. překl.) prokázal dobré studijní výsledky:

<i>Historie Písma svatého – Starý zákon</i>	5
<i>Historie Písma svatého – Nový zákon</i>	5
<i>Pravoslavný katechismus</i>	5
<i>Bohoslužby s církevním obřadem</i>	5
<i>Jazyk ruský a církevněslovanský</i>	5
<i>Jazyk řecký</i>	4 (velmi dobře)
<i>Jazyk gruzínský</i>	5 (vynikající)
<i>Aritmetika</i>	4 (velmi dobře)
<i>Zeměpis</i>	5
<i>Krasopis/kaligrafie</i>	5
<i>Církevní zpěv</i>	
<i>Rusky</i>	5
<i>Gruzínsky</i>	5

⁶ Stala se tehdy součástí Ruské říše.

(Fragment vysvědčení je přiložen v textu knihy „Josif Stalin. Život a dědictví“, vydané v řadě „Ruské osudy - Российские судьбы“. Časopis „Novátor - Новатор“, str. 16)

Jak je vidno z vysvědčení, Josif Džugašvili se učil dobře a kněží, ještě nedrceni ani kultem Stalinovy osobnosti, ani strachem před represivními orgány Sovětské vlády, se dříve než dali dobré známky ujistili, že zná texty Starého a Nového zákona.

A všeobecně by bylo dobré vědět, že názory o Stalinově hlouposti a nevědomosti jsou výplody rozezlených oponentů ve straně, především těch, kteří se přimykali k „intelektuálovi“ L. D. Bronštejnovi (Trockému). Pozvednuté na úroveň nesporné pravdy a ochucené drby o jeho psychické nenormálnosti⁷, staly se po roce 1953 historickým mýtem, vládnoucím ve středu politicky bezzubé a historicky *opravdu nevzdělané a globálně bezstarostné* inteligence. Ale tento mýtus se nepotvrzuje vzpomínkami těch, kdo mohli po mnoho let spolu se Stalinem pracovat a řešit praktické otázky: letecký konstruktér A. S. Jakovlev, konstruktér dělostřeleckých systémů V. G. Grabin, armádní důstojníci G. K. Žukov, N. G. Kuzněcov, A. E. Golovanov a mnozí, mnozí další⁸.

Ale různí lidé mohou shodně znát jedno a totéž, ale pochopit a hodnotit toto jim společné poznání, mohou vzájemně vylučujícím se způsobem. A mezi texty, za jejichž znalost dostal Josif Džugašvili výborné známky, když byl ještě výrostkem⁹, jsou i takovéto:

„Nedávej na lichvu bratru svému (*v kontextu – stejné rasy – židu*) ani stříbra, ani chleba, ani ničeho jiného, co je možno na lichvu dát; cizinci (*tj. nežidu*) dávej na lichvu, aby Hospodin, Tvůj Bůh (*tj. Dábel, pokud se svědomitě podíváme na podstatu doporučení*), Ti ve všem požehnal, co rukami svými uděláš na zemi, do které jdeš, abys jí vládl (*poslední se týká nejen dávnověku a nejen obětované dávným židům Palestiny, jelikož to není převzato ze zprávy o rozšířování jediného svitku historie nemoci, nalezeného ve vykopávkách starobylého blázince, ale ze současné, masově vydávané knihy, propagované všemi církvemi i částí „inteligence“ jako údajná věčná pravda daná údajně Shora*)“ (Deuteronomium, 23:19,20). „A budeš vládnout nad mnohými národy, ale oni Tobě

⁷ Proč inteligence nezkoumá tu verzi, že V. M. Bechtěrev byl zlikvidován trockisty v r. 1927 hlavně proto, že nestanovil diagnózu o psychickém onemocnění V. I. Stalina? A tato verze v obecně globálně-politickém kontextu objasňuje smrt Bechtěreva mnohem lépe, než verze o jeho vraždě z příkazu V. I. Stalina.

Jalovým subjektům, neznajících mnoho věcí, se zdá bláznivým a nesprávným chování toho, kdo o nich ví, ale z nějakých důvodů o nich nechce mluvit přímo nebo objasnit všechny vrstvy motivace svého jednání. Pokud by nebyli jalovými subjekty, viděli by a znali, pochopili by to, co viděl a znal Stalin, to by byli zcela jiného názoru i o stavu jeho duševního zdraví, i o stavu morálního zdraví, zejména naší společnosti a inteligence. V předmluvě k 14. svazku Stalinovy Sbírký prací má R. Kosolapov následující odstavec:

„Soutěžice v očerňování Stalina, „demokraté“ v závěru klesli k pasážím o jeho údajné nepřičetnosti. Nebudu zde připomínat jednotlivé pisatele a publicisty, kteří se procvičovali na tomto principu k úplné ztrátě svědomí. Ale známou roli v tomto šábesu sehráli i vědci, především akademik N. Bechtěrevová, vnučka znamenitého ruského lékaře, která si na konci 80-tých let dovolila potvrdit, že její děd po medicínském vyšetření Stalina, ho nazval paranoikem a za to byl otráven. „ Byla tendence považovat Stalina za duševně chorého, s použitím údajných výpovědí mého dědečka, popírá sebe Natalja Petrovna r. 1995, ale žádná výpověď nebyla, jinak bychom to věděli. Dědečka opravdu otrávil, kromě jiného. A někomu se tato verze hodila. Začali na mne vyvíjet tlak a musela jsem potvrdit, že to tak bylo. Říkali mi, že oni (kdo „oni“? - naše otázka pro objasnění) otisknou, jaký byl Bechtěrev chrabrý člověk a jak zahynul, směle vykonáváje svou lékařskou povinnost. Jakou lékařskou povinnost? On byl znamenitý lékař, jak mohl odejít od nemocného a říci, že to je paranoik? Nemohl to udělat“ (Argumenty a fakta. 1995, č. 32)

⁸ Nepotvrzují to ani názory jeho zahraničních nepřátel, jejichž část byla vynucena stát se jeho spojenci. Ani Hitler, ani Churchill, ani Roosevelt si nemohli dovolit a nepovažovali ho za hlupáka, ani nekulturního průměrného člověka, a chovali se k němu jako k vynikající hlavě státu a umělci v záležitostech globální politiky.

⁹ „Teenagerem“: anglické číslovky 13 – 19 končí na „teen“, „age“ – stáří. Podle „výrostek“ – „teenager“.

vládnout nebudou“ (Deuteronomium, 28:12). „tehdy synové cizinců (tj. následující pokolení ne-židů, jejichž předci vlezli do očividně nesplatitelných dluhů ke kmeni lichvářů) budou stavět zdi Tvé (tak jako nyní mnohé rodiny Arabů-Palestinců závisí svým životem na možnosti dojíždět za prací do Izraele) a jejich králové Ti budou sloužit („Já jsem žid králů“ je vyjádření jednoho z Rothschildů na nepovedený kompliment na jeho adresu: „Vy jste král židů.“); neboť ve hněvu svém jsem Tě ranil, ale v dobrotě své budu k Tobě milostiv. A budou otevřeny Tvé brány, nebudou se zavírat ani dnem, ani nocí, aby Ti bylo přinášeno bohatství národů a přivádění jejich králové. Neboť národy a říše, které Ti nebudou chtít sloužit, zhynou, a takové národy budou vyhubeny.“ (Izajáš, 60:10-12).

Křesťanské církve trvají na Božské inspiraci a posvátnosti této ohavnosti, a kánon Nového zákona, který prošel cenzurou a úpravami ještě před Prvním nikajským koncilem (325 n. l.), ji ve jménu Krista vyhláší až na věky věků.

„Nemyslete, že Já jsem přišel rušit zákon nebo proroky. Nenarušit přišel jsem Já, ale naplnit. Vskutku pravím vám: dokud nepomine nebe a země, ani jedna nota nebo čárka nezmizí ze zákona, dokud se vše nenaplní“ (Matouš, 5:17, 18)

Pokud to odborně ohodnotit z hlediska právní vědy, vše zmíněné je propaganda rasismu; vše další kromě rasismu, pokud by se to projevilo v jakémkoliv soudobém státu, se dnes charakterizuje slovy „totalitní společnost“, „totalitní diktatura“, „nacismus“, „fašismus“ atp. Ale pro charakteristiku tohoto jevu v globálních měřítkách v nadstátní sféře mocenské aktivity všeobecný politický lexikon euro-americké kultury nezná slova. Nazvěme to jasně: internacionální nacismus, sionistický internacionální nacismus.

Ale na konci 19. století mnozí studenti seminářů nebyli loajální této ohavnosti¹⁰, a při hledání alternativy tomuto globálnímu projektu stavby elitárně-„nevolnické“ rasové civilizace parazitismu menšiny na přírodě Země a na práci většiny, se ocitli v řadách revolučních stran, snažících se uspořádat život lidstva na jiných principech. Ale historicky reálně byly všechny tyto strany bez výjimky plně řízeny vlastníky biblického projektu, pokud ne strukturně (přes vlastní kádry a/nebo najaté lidi v jejich vedení), tak přes stranické ideologie.

Poslední zmíněné se v marxistických stranách projevuje v praktické marnosti „základní otázky“ filozofie marxismu ve vztahu k úkolům organizace řízení a samořízení společnosti¹¹ a v nemožnosti svázat jeho politickou ekonomii (z důvodu její metrologické nesoudržnosti) s praxí řízení samoregulace výroby a distribuce na mikro- a makroekonomické úrovni. Tento rys marxismu není náhoda, ani upřímný omyl jeho zakladatelů¹², ale příklad zákeřnosti majitelů biblického projektu uspořádání globální civilizace, kterou identifikovat a překonat byli schopni zdaleka ne všichni, kdo upřímně usilovali o reorganizaci společenského života na jiných principech.

Ale i samo jejich odmítnutí biblické ohavnosti zasluhuje úctu potomků, a ne odsouzení za údajnou bezbožnost ze strany těch, kdo se nyní snaží obnovit defektní kult této ohavnosti ve společnosti.

Budeme-li hovořit o samotné marxistické straně, opravdovými marxisty byli právě menševici, a bolševiky byli zatáhnutí do marxistického hnutí ruští odpůrci tohoto globálního projektu; mezi nimi byli i Židé (ze stranických a vládních činitelů SSSR je nejzářnějším příkladem L. M. Kaganovič: L. M. Kaganoviče je možné obvinít z těch nebo oněch chyb, osobních nedostatků, ale není ho možné obvinít z nebolševismu¹³ ani před r. 1917, ani poté do

¹⁰ Což nemůže být řečeno o současných studentech seminářů a teologických akademií, představující přesvědčené lumpy se zvrácenou morálkou, v důsledku jejich rouhačského souhlasu s názorem, že sama ohavnost představuje vyjádření Božího Záměru v opravdovém Zjevení.

¹¹ Srovnejte s přímým a jasným stanovením základní otázky filozofie historie E. B. Taylorem.

¹² Zdůvodnění tohoto tvrzení nesouvisí s tematikou současné práce.

¹³ „Nebudu dále charakterizovat osobní vlastnosti jiných členů ÚV. Jen připomenu, že říjnová epizoda Zinovjeva a Kameněva (vyhlásili v tisku rozhodnutí o ozbrojeném povstání a svržení dočasné vlády: naše

konce jeho dní: viz jeho „Zápisky paměti...“¹⁴; a tím více je nutno mu vyjádřit díky za organizaci bezchybné práce železniční dopravy během Velké vlastenecké války). Marxismus nikdy nevystupoval a ani nyní nevystupuje proti biblickému projektu, ale byl předurčen být jeho novým kulturním obalem do epochy, kdy tradiční biblické kultury ztratily svůj vliv na masy obyvatelstva a odhalily jejich ideologické nesoulady, lživost i pokrytectví (v osnově filmu „[Svátek svatého Jorgena](#)“ je životní pravda, dovedená ke grotesknosti).

Pokud by byl Stalin loajální k biblické ohavnosti, internacionálnímu nacismu, stal by se knězem, jako i většina absolventů seminářů i teologických akademií, i včetně moderní generace hierarchů. Ale on byl jedním z těch, kdo ji odmítl a rozhodl se zasvětit svůj život jejímu svržení a vykořenění. Z dětství znaje věcnou podstatu „svatých“ písem Starého a Nového zákona, chápe jejich protilidský sociologický smysl jako *program historického rozvoje lidstva* i budoucího politického scénáře, *nepřijatelný pro pracující většinu*, přidal Aleksinského vtip do článku „Londýnský sjezd RSDSP...“. Sám Stalin při tom nežertoval, ale projevil svůj skutečný bolševismus v děláním globální politiky.

Historicky objektivně, Stalin už v roce 1907 uvedením tohoto vtipu přidal bolševismu globální politický význam. Udělal to právě on, tehdy ještě málokomu známý, a ne někdo z tehdejších uznávaných vůdců komunistických stran. A toto, přidání bolševismu globálního politického významu, je historicky nezvratný politický výsledek.

Do jiných historických scénářů, kromě scénáře konfrontace globálního bolševismu pracujících a globálního rasového menševismu parazitů, Stalinem uvedený „vtip“ nezapadá: ztrácí v nich jakýkoliv politický a společenský význam.

To znamená, že Stalin už v mládí byl budoucím bolševikem v určitém slova smyslu „bolševismus“ a zůstal věrný bolševismu do konce svého života, jakkoli se někdo může držet názoru, že Stalin sám nebyl tak dalece předvídativý v tak výstižném použití „vtipu“ ve svém komentáři z mládí. Prý se to stalo náhodně, „samo sebou“ díky jeho nekulturnosti¹⁵ a nedůvtipnosti, a my zpětně připisujeme „průměrnému mysliteli a ignorantu“ (ve srovnání s Leninem, Trockým a dalšími stranickými intelektuály) to, na co on nikdy ani nepomyslel.

Takový názor má právo na existenci, a je přesvědčivý v ateistickém, materialistickém světonázoru. Ale pokud člověk není ateistou, věří Bohu, anebo je jednoduše nakloněn neurčitému mysticismu, nebo věří v Boha, pak pro něj podobný názor nebude přesvědčivý. A aby seznam „náhodných“ shod okolností byl ještě plnější a obsahoval v sobě nejen pozemské záležitosti, je třeba připomenout, že jméno „Vissarion“ v překladu z řečtiny do ruštiny znamená „Dávající život“¹⁶

objasnění citace), samozřejmě, nebyla náhoda, ale může jim jen málo být dávana za vinu osobně, stejně jako antibolševismus Trockému.“(V. I. Lenin, „Dopis k sjezdu“, část 2.). Pokud „říjnová epizoda“ a „antibolševismus“ nemohou být dávány za vinu osobně, může to znamenat jen jedno: jmenovaní členové tehdejšího ÚV byli zombíe, které nerealizovaly vlastní vůli.

¹⁴

Каганович Л. М.: „Памятные записки рабочего, коммуниста-большевика, профсоюзного, партийного и советско-государственного работника“

¹⁵ „Kulturní“ lidé, tvořící „slušnou společnost“, o židech nehovoří v negativním smyslu. V biblické kultuře je tomu opravdu tak. Ale z čeho zastánci takového názoru vzali, že biblická kultura je nejlepší možná a všeobecně správná kultura. V kultuře skutečných lidí je odmítavé stanovisko slovem i činem k biblickému projektu uspořádání globálního „elitárně“-otrokářského protilidského státu jedním z ukazatelů lidské důstojnosti, bez ohledu na to, má-li člověk židovský původ či nikoliv.

¹⁶ Stalin to pravděpodobně věděl, poněvadž ještě v Gorijském teologickém učilišti měl z řečtiny čtyřku (dvojku dle našeho školního hodnocení – pozn. překl.)

Jak bylo obvyklé v minulosti psát, „Josif, syn Vissariona¹⁷“, znamená „Josif, syn Dávajícího život“. „Josif je syn Dávajícího život“ jsou slova pozemského jazyka, pokoušejícího se připodobnit pozemským poměrům to, k čemu nejsou podobnosti v životě společnosti. Nicméně, z takových náhodných životopisných údajů a společensko-politických aktivit J. V. Stalina věřící a mystici nemají husí kůži? Tím spíše, pokud odsuzují jeho činnost a neoceňují jako rouhavou ohavnost biblickou doktrínu, proti které vystoupil seminarista *Josif, syn Dávajícího život*, seznámiv se s ní během procesu učení ve vzdělávacích institucích **drtivě** panující církve.

Ovšemže, lidské chápání je omezené. Jak hluboko podstatu Aleksinského „vtipu“ chápal Stalin ve svých 29 letech (v r. 1907), a v r. 1945, když se připravoval první svazek jeho Díla k tisku, je otázka, na niž není známá odpověď.

Ale skutečně není jiný globální politický scénář, kromě konfrontace bolševismu pracujících všech národů a rasového menševismu mezinárodních parazitů, ve kterém by zmíněný „vtip“ měl hluboký globální strategický smysl a politický význam.

A to znamená, že pokud sám Stalin nechápal jeho smysl, byl veden Shora, v důsledku čehož jím uvedený v článku „Londýnský sjezd strany“ „vtip Aleksinského“ padl se svým velmi hlubokým významem do globálního historického scénáře konfrontace bolševismu pracujících a rasového menševismu parazitů. Co komu vyhovuje: buď „dábelský vizionářský“ moc milující maniak Stalin, nebo Shora vedený jeden z lepších lidí 20. století, ať se každý rozhodne sám za sebe.

„Soudruh Aleksinskij“ smyslu svého vtipu opravdu nerozuměl, a nebyl veden Shora, v důsledku čehož opustil stranu bolševiků ještě před r. 1917 a po revoluci se stal příslušníkem [Ruské bílé emigrace](#). O Stalinovi se to říci nedá.

V případě uznání biblické doktríny za skutečně svatou je o něm možné říci, že je démon (názor démona [Daniila Andrejeva](#), autora díla „[Růže světa](#)“), vtělený Dábel apod. Ale proč připisovat Bohu jako Jeho Zjevení ty BIBLICKÉ ohavnosti, kterými se sami lidé v životě zatěžují? A proč, když jsou na ně upozorňováni, zůstávají jim věrní, nazývají jejich přítomnost v textu Svatého písma „nevzpytatelností Nejvyšší prozřetelností“, zapomínajíce přitom, že „Bůh není Bohem zmatku, ale míru. Tak bývá ve všech církvích u svatých.“ (Nový zákon, Pavel, 1. list Korintským, 14:33); „Vskutku, Bůh nepřikazuje ohavnosti! Opravdu začnete říkat o Bohu to, co neznáte? (Korán, súra 7:28)

Ve zmíněné básni raného mládí se Stalin vyjádřil v podstatě o své loajalitě k **Božímu Záměru jako takovému** a *oznámil svou vybranou životní misi*.

A jak je známo, jak ze svědomí, tak z Nového zákona, i z Koránu, víra Bohu a modlitba mohou být skryté a tajné. A pokud on na sebe vědomě vzal plnění mise v Záměru¹⁸, nebyl povinen veřejně vyjadřovat principy své víry, nebo ji vyjadřovat jakýmkoliv rituálem (zejména za vlády ateisticko-marxistické ideologie ve společnosti). Ale jak potvrzovali mnozí, kdo s ním pracovali během války, Stalin někdy říkal: „Bůh pomáhá bolševikům“. To je skutečně tak: **Bůh pomáhá bolševikům dojít ke komunismu**. A zpochybňovat opravdovost vztahů Stalina s Bohem není otázkou pozemského lidského soudu, zvláště ne téma pro jalové tlachání¹⁹. Každopádně Stalin,

¹⁷ Současná podoba jména po otci, končící na „ovič“, byla zřídka užívána v oficiálních dokumentech.

¹⁸ O podstatě této mise hovoří jeho výše uvedená báseň z mládí.

¹⁹ V tomto kontextu je velmi významné svědectví Stalinovy dcery Světlany Allilujevové. 7. března 2001 TV kanál NTV ve vysílání, věnovanému výročí smrti Artjoma Borovika při letecké katastrofě 9. března 2000 přinesl fragment záznamu jeho rozhovoru se S. Allilujevovou. Podstata uvedeného fragmentu jejich rozhovoru se omezuje na následující:

Když Světlana byla ještě dívkou, vychovávali jí, jako se to tenkrát dělalo, v „antireligiozním duchu“, učili jí, že žádný Kristus nebyl, podobně, jako v „Mistrovi a Markétce“ M. A. Bulgakova M. A. Berlioz poučoval v tomto ohledu I. Bezdomného. Ale ve Stalinově knihovně byly knihy různých autorů, věnovaných Kristu, a Světlana

soudě dle jeho společensko-politických aktivit a písemného dědictví, byl vedeným²⁰, a „**Bůh nevede lidí nespravedlivých**“.

Těmto slovíům v jednom z míst Koránu předcházejí následující slova: „Ti, kterým bylo dáno nésti Tóru, a oni ji nenesli, se podobají oslu, který nese knihy. Ohavná podoba lidí, kteří považují lež za znamení Boha!“ (Súra 62:5). To je krátké ohodnocení dříve zmíněné Biblické doktríny v její historicky reálné formě, dané v posledním Zjevení Shora. A jelikož se obracíme ke Koránu, budeme muset zarmoutit představitele některých národů, kteří se považují za muslimy, podrobených *údajně neodůvodněným* represím během Velké vlastenecké války.

J. V. Stalin zmiňuje Korán ve Sbírce prací, ve druhém svazku, na str. 29, a zmiňuje ho v kontextu konfrontace globálního bolševismu pracujících všech národností a rasového menševismu mezinárodních parazitů a jejich patolízalů. Zmiňuje ho v nekrologu „Paměti s. G. Telii“, otisknutém v novinách „Dro“ („Čas“) č. 10, 22. 3. 1907 s podpisem „Ko...“. Nekrolog byl otisknut gruzínsky. Ale při přípravě vydání Stalinovy Sbírky v letech 1945 – 1946 nebyl opomenut a přeložili ho do ruštiny: konkrétně, když se po válce utvořila iniciativní skupina, hodlající přeložit a vydat v ruštině Stalinovy mladické básně jako dárek k jeho sedmdesátým narozeninám, nedovolil to, i když jedna z jeho mladických básní byla obsažena v gruzínských školních učebnicích (v „Rodná řeč“ pro mladší třídy) ještě před r. 1917. Ale nekrolog, zasvěcený památce druhova mládí, nebyl zapomenut a byl vydán půlmilionovým nákladem spolu se Sbírkou prací hlavy strany a Sovětského státu.

G. Telia byl obyčejným člověkem. Narodil se v gruzínské vesnici v rodině chudého rolníka. Odešel do města za prací. Dal se najmout jako sluha nějaké rodiny v Tiflisu. Tam se naučil rusky číst a psát. Hodně četl. Neviděl cíl svého života být sluhou, proto nastoupil do práce v železničních dílnách do truhlářského provozu. Zde se stal sociálním demokratem, pracovním aktivistou. Podílel se na vytvoření ilegálního tisku, byl zatčen, ve vězení dostal souchotiny, které ho později přivedly do hrobu²¹. Po roce a půl utekl z vězení a opět se podílel na nelegální stranické práci. Oznamiv to, Stalin píše:

„Tehdy ve straně probíhal rozkol. Soudruh Telia se tehdy přikláněl k menševikům, ale vůbec se nepodobal těm „oficiálním“ menševikům, kteří menševismus považují za „Korán“, sebe za pravověrné, a bolševiky za nevěřící (džaury). Telia se nepodobal těm „pokrokovým“ pracovníkům, kteří sebe vydávají „sociálními demokraty od narození“ a, jsa naprostými ignoranty, směšně vytrubují: znalosti nepotřebujeme, my jsme pracující. Charakteristickou vlastností Telii bylo hlavně to, že odmítal frakční fanatismus, celou svou bytostí opovrhoval slepým napodobováním a ke všemu chtěl dojít svým rozumem“ (Stalin, Sbírka, sv. 2, str. 29).

Dále Stalin sděluje, že Telia po přečtení děl bolševických a menševických lídrů pochopil jejich smysl a porovnal přečtené se životem, a došel k přesvědčení, že je skutečným bolševikem. Potom do konce svého krátkého života pracoval na uskutečňování bolševických ideálů.

I. L. Bunič, autor knihy „Zlato strany“, která ve své době způsobila senzaci, nenapsal jen ji. Mezi jeho knihami je i dvousvazek „Operace „Bouře“ nebo chyba ve třetím znaku²²“ (čas. „Oblik – Vzhled“, r. 1994), ve které se snaží

je viděla. Zeptala se otce, proč tyto knihy, když žádný Ježíš Kristus nebyl? Na to jí otec odpověděl, že byl takový člověk Ježíš Kristus, který zanechal lidem učení.

Když řekla své chůvě, že Kristus existoval, ta začala říkat, že nebyl žádný Kristus, že to všechno jsou výmysly, jak požadovala „pedagogika“ té doby. Na to Světlana odpověděla: táta řekl, že byl. Poté již chůva již nevěděla co říct...

²⁰ „Byl vedeným“ neznamená „svatý, kterému nelze nic vytknout“

²¹ Jak známo, mnozí odpůrci SSSR se snaží představovat vězení v epoše carismu téměř jako sanatoria oproti vězením sovětské epochy.

²² Tento dovětek k názvu pro „chybu ve třetím znaku“ je zapříčiněn tím, že v Buničově chápání globálně politické scénaristiky těch let se Stalin zmýlil v tom, že přemýšlel o útoku na Hitlera třetí den po jeho útoku na

dokázat to samé, co i V. Suvorov – Rezun v „[Ледокол/Ledoborec](#)“ nebo v „День „М“/Den „M““, ale s odkazy na sovětské archivy. Četl-li I. L. Bunič první svazek Stalinových Prací nebo ne, v „Operaci Bouře“ má dvousmyslnou frázi. Není vyloučeno, že naplněn emocemi nesmyslného antistalinismu, I. L. Bunič, sám to nechápaje, vyhrknul nejhlavnější osobní tajemství 20. století: „Funkce diktátora nebo IMÁMA (označeno námi, a ne Buničem) se v SSSR nepředpokládala“ („Operace Bouře, sv. 2., str. 508). Ta fráze by byla ještě přesnější, kdyby pokračovala slovy: „z úhlu pohledu majitelů marxistického projektu.“

I. L. Bunič uviděl ve Stalinovi nejen diktátora, jakým ho vidí mnozí jiní intelektuálové, ale i imáma – duchovního vůdce v koránské kultuře, odmítajícího biblický projekt jako celek a jeho marxistickou modifikaci konkrétně. Pokud to - historická pravda - je tajná informace jednoho z muslimských súfijských řádů, pak slova písně „Probíhá národní válka, svatá válka“ («идет война народная, священная война») získává ještě jeden význam: **tajný imám Stalin se postavil do čela džihádu**. Ať se to tvrzení líbí „pravověrným“ muslimům nebo ne, objektivně, soudě podle směru Stalinovy politiky, byl imámem vně rituálů.

L. D. Bronštejn (Trocký), v jehož vnímání světa nebylo místo pro Boha, v důsledku čehož (z jeho úhlu pohledu) na Zemi nemohou být ani lidé, vedení Bohem, se vyjádřil ještě přesněji, uviděl ve Stalinovi *člověka-personifikaci Boha*, přičemž ne personifikaci boha nikejských církví Bible, ale Boha Koránu:

„Ve víře stalinismu Stalin zaujímá místo boha se všemi jeho atributy. Ale to není křesťanský bůh, který se rozplývá v Trojici. Čas trojky nechal Stalin daleko za sebou. Je to spíše Alláh, - není Boha, kromě Boha, - který naplňuje vesmír svou nekonečností. Je středobodem, ve kterém se všechno spojuje. Je pánem tělesného a duchovního světa, tvůrce a vládce. Je všemohoucí, předobrá a přemoudrý, milosrdný. Jeho rozhodnutí jsou neodvratná (neodvolatelná). Má 99 jmen.“ (L. D. Trocký, „Stalin“, v 2 svazku, Moskva, „Тера – Тера“, „Nakladatelství politické literatury“, sv. 2, str. 155.

V příloženém citátu je důležitá i ta okolnost, že Trocký, upomenuv „Trojici“ a „křesťanského boha“, se ani slovem nezmiňuje o neshodách Boha Koránu, jehož Záměr je podle něj personifikován J. V. Stalinem, s židovským bohem samotného L. D. Bronštejna. Poté, ti kdo jsou nespokojeni s represemi ve vztahu k tradičně-muslimským národům SSSR během války, by to měli porovnat se šariátem:

Churchilla, v důsledku čeho se měla celá Evropa stát součástí Sovětského svazu. Ale přes tato očekávání a záměry Hitler napadl SSSR a v příhraničních střetech zničil ještě k boji nepřipravené seskupení sovětských vojsk.

Ve skutečnosti Stalin připravoval stát na obě varianty německé agrese: to, že Hitler napadne Velkou Británii, i to, že Hitler napadne SSSR. V druhém případě připouštěl i možnost porážky ozbrojených sil v západních okruzích. A pro překonání jeho možných důsledků v, od scény válečných událostí vzdálených oblastí státu, za hranicemi dosahu německého letectva závčas, tj. ještě do začátku války byly připraveny systémy energetických a transportních komunikací, připravena místa pro stavbu průmyslových budov atp., což umožnilo evakuovat průmysl ze západních oblastí a rozvinout výrobu na „zelené louce“, kam bylo už přivedeno vše, co je důležité pro práci průmyslu (viz. Lev Isakov „Stalinův génius“ v časopise „Mladá garda - Молодая гвардия“ č. 11 – 12, r. 1998). Hlavně díky tomu se SSSR mohl znovu vyzbrojit v r. 1942 po vojenské a výrobní katastrofě léta r. 1941.

Maje předsudky, že Stalin byl mazaný a tvrdý kariérista, ale jinak nikoliv státník, žrec a vojevůdce v jedné osobě, jakých bylo málo v celé známé historii, Bunič uvěřil ve Stalinovu chybu a neobtěžoval se zvážit možný scénář globální politiky, ve kterém by se Hitler porval se svými poručníky a jejich pány a napadl by Velkou Británii (Operace „Lachtan - Морской лев“), a Stalin by nenapadl Německo ani třetí ani následující dny. Tato možnost je mnohem zajímavější, nežli přesvědčení V. Rezuna a I. Buniče o operaci „Bouře“, urychlenou napadením SSSR podle plánu Barbarossa, pokud si uvědomíme, že globálním protivníkem bolševismu je ne historicky bezperspektivní krátkodobý německý „nacionál-führerismus“, ale biblický tři tisíce let panující do kultury vrostlý internacismus.

Co by měl dělat skutečný imám, který stojí v čele džihádu (svaté války), a údajně muslimské duchovenstvo se chová nejednoznačně nebo přímo napomáhá nepříteli; a dav, který se považuje za muslimy, se podřizuje duchovenstvu, navzdory tomu, že KORÁNICKÁ VĚROUKA POŽADUJE, aby se muslim svědomitě podřizoval Bohu, a ne komukoliv z pozemských pánů?

A to je ještě jeden aspekt „mystiky“ ve Stalinově životopisu: v nekrologu „Paměti s. G. Telii“ proti sobě stojí menševismus a bolševismus. Jsou dvě strany, a jedné – menševismu – Stalin nepřiznává shodu s Koránem v tom, co tato strana dělá.; u druhé – u bolševismu? – o tom mlčí: kdo je schopen vidět skutky samotné, nepotřebuje výkřiky na celé okolí „Alláh akbar!!!“²³.

Bůh je veliký, a sociologie bolševismu je v souladu se sociologií koránickou a evangelickou Kristovou (mimo kánon Nového zákona).

Ve zmíněné charakteristice menševismu jsou menševici, ze Stalinova úhlu pohledu, nevěřící, džauři, tj. stoupcí biblické doktríny, postavené na překroucení Zjevení Tóry, seslaného pro všechny skrze Mojžíše, a **Zjevení Evangelia Království Božího**²⁴, seslaného skrze Krista. Pokud ruští bolševici těch let i nebyli bezúhonně pravověrní, díky spoléhání na marxismus, pak byli blíže k pravověrnosti svými životními ideály – ideály pracující (tj. tvořící) většiny²⁵, které se snažili uvést do života.

V nekrologích nevtipkují, ale obraznost Stalinem uvedeného srovnání menševismu a bolševismu ve vztahu ke Koránu objektivně historicky zapadá do globálního scénáře konfrontace bolševismu pracující většiny a menševismu parazitů, podporujících *Biblickou doktrínu, která je skutečně odsuzována v Koránu jako odpadlictví*.

Zdálo by se, že v kontextu nekrologu „Paměti G. Telii“ bylo možné říct, že „...ti „oficiální“ menševici, kteří se mají za svatější římského papeže...“. Avšak idiom „svatosti římského papeže“ je více charakteristický pro biblickou kulturu, ale Stalin apeluje ke Koránu, v důsledku čehož byla konfrontace menševismu a bolševismu v RSDSP jím přesně ukázána jako objektivně ležící v korytě globální konfrontace hnusu biblického projektu a koránické kultury lidskosti jako jeho alternativě.

V samé sociologii Koránu není ohavností, a ty ohavnosti, které duchem podřízení Bibli uznávají jako nedotknutelnou část jejich svatého písma, se v Koránu přímo odmítají jako výmysl zlástných překrucovatelů Zjevení.

²³ „Bůh je veliký!“ – arabsky, ale arabštině většina muslimů nearabského původu nerozumí, v důsledku čehož jsou mnozí z nich podobní papouškům, i když Korán je pravda, a chvála Tomu, Kdo ho seslal.

²⁴ Církve kážou „evangelium“ ukřižování a vzkříšení, odmítajíce Evangelium Království Božího a Korán: Korán obsahuje, že milostí Všemohoucího, nanebevzetí zabránilo ukřižování. Poprava probíhala v nepřítomnosti popraveného a její průběh se publiku jen zdál (Korán, súra 4:156, 157). Dále je možné překvapit ctitele Bible, v jejím textu zůstaly zafixované důkazy pravdivosti koránického svědectví. Písma apoštolů, v důsledku jejich nekázně a odklonu od modlitby a Kristem v Getsemanské zahradě, svědectví o jejich vidění, a ne o tom, co mělo místo v realitě. Odůvodnění a vysvětlení tohoto tvrzení hledej v naší práci „K Bohoděržaví...“ Ale jedno z vysvětlení krátce: Bůh je vlastníkem odpuštění lidem i při jejich slabostech. (Korán, súra 13:7), proto ukřižování svatého kvůli posedlým je objektivní zlo, které Bůh nedopustil.

²⁵ Jak se uvádí v Suně, proroku ukázali „muslima“, který celé dny trávil v nekonečných modlitbách. Prorok se zeptal: „Kdo ho krmí?“

- Bratr

- Bratr je lepší, než on...

A jak je řečeno v Koránu, Bůh – majitel odpuštění lidem i když jsou hříšní (súra 13:7)

Je tento ne smyslný odkaz na Korán v nekrologu „Paměti G. Telii“ ještě jednou neodůvodněnou a bezúčelnou náhodou? Nebo znamením Shora? – každý nechť se rozhodne sám dle své víry Bohu a svědomí.

Nejen během Velké vlastenecké války – svaté války-džihádu, ale i nyní, je *zbytečně mnoho* „formálních“ muslimů-menševiků, kteří antikoránský menševismus považují za pravý Islám, sebe za pravověrné a bolševiky za nevěřící džaury; prezentují se jako „muslimové od narození“ a, jsa naprostými ignoranty, nesmyslně křičí „Alláh akbar! Modlíme se pětkrát denně, vedeme válku s džaury a to stačí – znalostí nám netřeba, přemýšlení je úmorné.“

Charakterovou vlastností pravého muslima je přesně to, že odmítá bezmyšlenkově-rituální fanatismus a celou svou podstatou pohrdá slepou imitací a ke všemu chce dojít vlastním rozumem, aby smysluplně tvořil ve svém životě na Zemi dobrodiní v souladu se Záměrem Všedržitele.

To se týká i pravoslavných: na konci 20. století nemáte právo být ignoranty, neznat Korán, oddělovat se od života Biblí a tradicí starců²⁶ a předstírat, že vám není známa výše uvedená Biblická doktrína, sama představující rouhavou ohavnost, kterou vy máte údajně právo vyznávat jako Svaté – bohem inspirované – písmo. Buď přesvědčíte muslimy o tom, že to není ohavnost, že rasismus a lichvářství mezinárodního internacismu a vaše napomáhání jemu je tvůrčí a užitečné, a Korán je lež; nebo uznáte Korán záznamem opravdového Zjevení, možná ukazující na chyby a zkomolení při jeho zápisu, a budete se řídit tím, co je v něm řečeno pro všeobecné blaho v tomto životě a v životě posmrtném, a co je ztraceno a překrouceno v biblických textech a „odkazu sv. otců“. V opačném případě – podle míry vašeho pokrytectví – bude váš osud nesnesitelně obtížný i pro vás samé.

²⁶

„... zničili jste přikázání Božího tradicí vaší“ (Matouš, 15:6)

4. Kacířství, odsouzené k vítězství

„Chiliasmus (od řec. Chiliās – tisíc), millenarismus (z lat. Mille – tisíc), je náboženské učení, podle kterého konci světa (tj. Soudný den – naše vysvětlení při citování) bude předcházet tisícileté „království boží“ na zemi“ (Velká sovětská encyklopedie, 3. vyd., sv. 28, str. 252).

Chiliastické myšlenky *od momentu jejich zrodu v prostředí pracující většiny* jsou považovány vládnoucími křesťanskými církvemi, jejichž hierarchové od začátku vyjadřovali a vyjadřují zájmy „elitární“ menšiny, za herezi, tj. lživé, chybné učení. Nyní jsou chiliastické proudy v křesťanských církvích vymýceny a hierarchové církví se nejen trpělivě staví k moci silných tohoto světa, ale i hledají svůj podíl ve všelijaké moci, vykládajíce Písmo pouze v tom smyslu, že společnost musí podporovat veškerou moc, protože „každá moc je od Boha“:

„Otroci, podřizujte se pánům vašeho těla se strachem a chvěním, v prostotě srdce vašeho, jako Kristu, nejen s viditelnou úslužností, jako přísluhovači, ale jako otroci Kristovi, naplňující ze srdce vůli boží, sloužící s horlivostí, jako Pánu, a ne jako lidem, věduce, že každý dostane od Pána dle dobra, které vykonal, jsi-li otrok nebo svobodný“ (K Efeským, epištola apoštola Pavla, 6:5 – 8)²⁷

„Zapomínají“ pokračovat ve slovech apoštola Pavla:

„A vy, hospodáři, zacházejte s nimi tak že, umírňující přísnost, věduce, že i nad vámi samými a nad nimi je na nebesích Hospodář/Pán, u Kterého není zaujatosti“ (K Efeským, epištola apoštola Pavla, 6:9)

„Zapomínají“ i na mnoho dalšího, přikrývajíce své a cizí osobní a korporátní momentální přízemní zájmy odkazy na věčnost, a odmítající uskutečňovat Záměr, nařizující vykořenit zjištěnost kultových a světských vládců.

Existuje určitý režim - vnitrospolečenská moc - božím dopuštěním nebo Boží milostí? Na tuto otázku hierarchové církví z velké části v jakémkoliv menševickém režimu odpovídali tak, aby o jejich loajalitě pozemská moc nepochybovala. Bolševismus samozřejmě byl vždy v klatbě (Stěnka Razin, Jemeljan Pugačov – klatbá-á-á!!! – z církevní tradice), když vládl menševismus; když byl bolševismus při síle, pak církev mlčela nebo se plazila před mocí, neodvažujíc se vyhlásit svou klatbu, ale jako dříve považujíc chiliasmus-millenarismus za kacířství, a ne za skutečně křesťanskou sociologickou doktrínu, mající být ideologickou oporou bolševismu a jeho církve a státnosti.

Dokonce i když je řeč o období [Smuty](#), kdy církev v osobě [Hermogena](#) vystoupila proti polským dobyvatelům, pak to byl nejen boj za další svébytný rozvoj ruské civilizace, ale i boj parazita za vlastní přežití: v případě vítězství Poláků by bylo třeba podřídit se Římu, část pozic předat katolíkům. Dokud polský bílý orel (nebo kohout?) nekloval do temene, církev parazitovala na národu: nevystoupila zavčas proti politice domácí „elity“, jejíž skutky i způsobily Smutu²⁸. Ale ani nepokoje nepřivedly církev k rozumu: nikdo jiný než její patriarcha

27

Toto je ještě jedno místo v Novém zákoně, které, jsouc vyrváno z obecného kontextu, o kterém církev vždy mlčí, požaduje od „křesťana“, žijícího církevním životem, podřídit se rasismu a lichvářské nadvládě nad planetou.

28 A práce „elity“, která způsobila Smutu, byla taková: Boris Godunov výnosem o hájených letech v r. 1580-90 zrušil tzv. Den sv. Jiří (26. listopadu juliánského kalendáře, jeden ze dvou církevních svátků na památku Svatého Jiřího), ve kterém rolníci měli právo bez překážek opustit panství jednoho feudála a přestěhovat se do panství jiného. Zrušení Svátku sv. Jiří, zpočátku přechodné, jak je z názvu výnosu patrné, se stalo trvalým a otevřelo cestu panskému bezpráví a zavedení nevolnictví jako specifické ruské formy obchodu s otroky-krajany. **Církev neoponovala.** Zrušení Svátku sv. Jiří způsobilo rozčarování a popuzení rolníků proti vládnoucí elitě, které

Nikon, méně než za padesát let po ukončení chaosu, z rituální horlivosti a podlézavosti způsobil církevní, a ve své podstatě národní rozkol (r. 1653). Jako národní rozkol byl v mnohém překonán v epoše stalinismu, ale jako církevní rozkol ho ruská pravoslavná církev nepřekonala dodnes.

Přítom církev přímo lze když tvrdí, že Ježíš nezanechal žádnou sociologickou doktrínu. Otevíráme „Pravoslavný katechismus“ biskupa Alexandra Semjonova-Tian-Šanského:

„1 – Prozřetelná absence dogmat ve společenských otázkách za přítomnosti základních údajů pro jejich řešení.

Život jednotlivých křesťanů má vliv na společenský život. Odtud může vyvstat otázka: jakými by měli být, z křesťanského úhlu pohledu, stát, ekonomika, sociální struktura, a mohou-li být křesťanskými? Církev nemá dogmatická řešení těchto otázek a křesťanští myslitelé je řeší různě.

Ale nepřítomnost dogmat v této oblasti chrání, v určité míře, lidi před horší formou tyranie ve jménu Krista, nevyklučující některá nesporná fakta, pomáhající nacházet správná řešení.“ (zmíněný Katechismus, příloha 1, str. 151)²⁹

Absence u křesťanských církví „dogmat ve společenských otázkách“ - tj. určitých názorů na běžnou organizaci života společnosti - otevírá cestu hladkému zavádění do života starozákonně-talmudických dogmat na stejná témata v jediné biblické kultuře.

uzrálo v povstání Ivana Bolotnikova. Po smrti Borise Godunova „elita“ dovolila přístup k carské moci intrikánu Vasiliji Šujskému (Vasilij IV., vládl 1606 – 1612. Десница – pravá ruka, шуя (šuja) – levá. Tj. „elita“ vybrala za cara subjekt s „levým závitem“): ještě v čele bojarské opozice Borisi Godunovovi, Šujskij podpořil Lžidmitrije I., ačkoliv potom i proti němu vedl spiknutí. Když se stal carem, rozdrtil rolnické povstání Ivana Bolotnikova. V boji proti Lžidmitriji II. uzavřel spojenectví se Švédskem, což vedlo ke švédské intervenci. Potom byl Šujskij svrhnut Moskvané a zemřel v polském zajetí. Je vhodné připomenout, že Moskva přísahala Lžidmitriji, stejně tak jako i ve 20. století Moskvané přispěli ke zničení SSSR více, nežli obyvatelé jiných částí země. **Církev neodmítla pomazat Šujského na cara.**

A požehnat boji s polskou agresí musela církev pod tlakem okolností: polská „elita“ všude kolem na jí dobytém území polonizovala nepolské obyvatelstvo a katolizovala prostý lid, předávajíc moc nad ním od místní „elity“ příchozí polské elitě, vykořeňujíc předchozí národní „elitu“ nebo polonizujíc i ji. Tato politika byla prováděná Polskem i ve 20. století na územích Ukrajiny, Běloruska a Litvy, které odešly po rozpadu Ruské říše během občanské války od Ruska k Polsku.

Polský nacismus šlechty Pilsudského epochy nebyl svým vztahem k uchvácenému nepolskému obyvatelstvu a zajatcům měkčí než nacismus hitlerovský. V době Smuty, kdy polská šlechta snila o Polsku od (Baltského) moře k moři (Černému pro začátek), byl ještě krutější, ačkoliv neideologizován jako hitlerovský nacismus ve 20. století. Právě proti polskému nacismu povstala Ukrajina za časů Bohdana Chmelnického a vlády Alexeje Michajloviče a zaštitila se před ním přičleněním k Rusku. Konkrétně zaštitila: kdyby nepřijal Alexej Michajlovič Ukrajinu pod ochranu ruské státnosti a kdyby se stala součástí Polska, pak pan Kravčukovskij, pan Kučmovskij a pan Černovilovskij a ostatní nyní viditelní ukrajinští páni-politici by nyní byli loajální Varšavě, pokud by vůbec byli, protože ještě jejich vzdáleným předkům by polští páni mohli nenajít místo v životě. Ale polská intervence a vnitřní neklid v Rusku 17. století byl výsledek dlouhodobé politiky ruské „elity“ a hierarchie pravoslavné církve, žehnající všechnu „elitární“ domyšlivou ohavnost při prvním požadavku světských mocí, a často se i iniciativně podbízejíc.

²⁹ Biskup Alexandr Semjonov-Tian-Šanský – hierarcha zahraniční ruské pravoslavné církve. Avšak jeho katechismus byl koupen v Alexandro-Něvském klášteře, ve stánku, ve kterém se nemohl prodávat bez požehnání hierarchů domácí pravoslavné církve. To znamená, že před tím, než posvětili jeho rozšíření mezi laiky, domácí hierarchové souhlasili s výkladem v něm obsažené pravoslavné věrouky, včetně sociologických otázek.

Dogmata v otázkách společenského života Kristus nezanechal. Ne vše, jím zanechané, je uchované v kánonu biblického písma, jelikož cenzoři a redaktoři biblického kánonu sledovali cíl podepřít Kristovou autoritou svůj vnitrosociální menševismus různého druhu a moc „elity“, parazitující na společenském řízení. Ale ne vše jim nepohodlné bylo z kánonu odstraněno. Proto se nebudeme obracet k apokryfním evangeliím, které církve neuznávají, a obrátíme se k všeobecně přijímaným církevním textům, ze kterých povstává věrouka a sociologie, odmítající i symbol víry, i úvahy většiny kléru o normách společenského života pod diktátem „elitárního“ menševismu různého druhu.

Zákon a proroci až do Jana; od té chvíle Království Boží zvěstuje se a každý do něj svým úsilím vchází (Lukáš, 16:16). Hleďte hlavně Království Boží a Pravdu Jeho, a všechno ostatní (podle kontextu – pozemská hojnost pro všechny lidi) přijde vám (Matouš, 6:33). Neboť pravím vám: Nebude-li vaše spravedlivost o mnoho přesahovat spravedlivost zákoníků a farizeů, jistě nevejdete do Království nebeského (Matouš, 5:20).

Pán Bůh náš jest Pán jediný (Marek, 12:29). Miluj Pána Boha svého srdcem svým i celou duší Tvoji, a celým rozumem svým: a to je první i nejvyšší zákon; druhý je mu podobný: miluj bližního svého, jako sebe sama (Matouš, 22:37,38). Ne každý, kdo mi říká „Pane! Pane!“, vejde do Království Nebeského, ale ten, kdo naplňuje vůli Otce Mého Nebeského (Matouš, 7:21). A tak vám pravím: Proste, a bude vám dáno; hleďte, a naleznete; klepejte, a bude vám otevřeno; Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo klepe, tomu bude otevřeno (...) I tak, pokud vy, ač jste zlí, umíte dávat dobré dary dětem svým, tím více Otec Nebeský dá Duchu Svatého prosícím u Něho (Lukáš, 11:9, 10, 13). Když však přijde On, Duch pravdy, to naučí vás veškeré pravdě... (Jan, 16:13)

Mějte víru Boží, neboť v pravdě pravím vám, jestli někdo řekne této hoře: zvedni se a vrhni se do moře, a nepochybuje v srdci svém, ale uvěří, že stane se podle jeho slov, stane se, co řekne (Marek, 11:23, 24).

Modlete se takto: „Otče náš, jsoucí na nebesích! Ať světi se jméno Tvé; ať přijde Království Tvé; buď vůle Tvá i na zemi, jako na nebi; chléb náš vezdejší dej nám dnes; a odpusť nám dluhy naše, jako i my odpouštíme dlužníkům našim; a nezaveď nás v pokušení, ale zbav nás zlého. Neboť Tvé jest Království a síla, a sláva na věky! (Matouš, 6:9 – 13). Nepřijde Království Boží zřetelným obrazem (...) neboť Království Boží uvnitř vás jest. (Lukáš, 17:20, 21)“

Jak vidíte, opravdu se to smyslem liší od vytrženého z všeobecného historického kontextu poučování menševické církve:

„Otroci, povinujte se pánům svým, tělem, strachem a chvěním, v prostotě srdce vašeho, jako Kristu, nejen s viditelnou úslužností, jako prosebníci, ale jako otroci Kristovi, vyplňující vůli Boží z duše, jak Pánu, a ne jak člověku, znaje, že každý dostane od Pána míru dobra, které on vykonal, je-li otrok, nebo svobodný“ (Poselství apoštola Pavla Efeským, 6:5 – 8)

Jak je možné pochopit z námi uvedeného, Kristus učil reorganizaci společenského života lidmi samými z jejich dobré vůle, a ne podpoře jimi parazitické moci menševismu *nesmyslným* - ve vztahu k Záměru - *utrpením* pracující většiny do té doby, dokud se neodehraje druhý příchod v čase známém jen Všedržiteli. Řeč byla přímo o proměně království pozemských vladyků v Království Boží na zemi v epoše předcházející Soudnému dni.

Jen pokud se tato doktrína aktivně přivádí k životu těmi, kdo uvěřili Kristu, má smysl poučení apoštola Pavla o toleranci utlačovaných ke zvůli, existující ve společnosti, kvůli přivedení k rozumu a spáse duší těch, kdo patří k vládnoucí „elitě“ a konají zvůli, která je namířena proti Záměru, vůči druhým lidem.

Jestliže se doktrína přeměny společnosti neuvádí do života, pak ponaučení apoštola Pavla o povinování otroků pánům, je nejen zbytečné, ale i škodlivé, poněvadž nikdo nemusí přijímat nad sebou jakoukoliv vládu, kromě Boží.

Uvedli jsme Kristovu doktrínu přeměny společenského života, ale jsou i jeho přímá odmítnutí moci parazitického menševismu nad pracující většinou, namířené proti Záměru:

„Víte, že panovníci národů nad nimi vládou, i velmožové vládou jim; ale mezi vámi ať tak není; kdo chce mezi vámi být velkým, nechť je vaším sluhou; a kdo chce mezi vámi být prvním, nechť je vaším otrokem; protože Syn Člověka ne proto přišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a odevzdal duši svou pro spasení mnohých“ (Matouš, 20:25 – 28).

A přece pro drtivou většinu těch, kdo sami sebe nazývají křesťany, je neoblomné následování této Kristovy záповědi buď nad jejich síly, nebo morálně nepřijatelné (chtějí, velmi chtějí být velmoži a pány nad jinými lidmi pomimo Boha).

Kristovu doktrínu přeměny života společnosti v Království Boží na Zemi, Boží záповěď (Matouš, 20:25 – 28) „pravoslaví“, stejně jako jiné křesťanské církve (tj. i hierarchie a jim poslušní věřící), odstraňuje; odstraňuje svým „imperialisticky“ laodicejsky domýšlivým³⁰ způsobem svou „tradicí starších“ o třetím Římu, „elitárně-velkém“ Rusku, nedbaje varování Evangelia o odstranění záповědi Božích „tradicí starších“ (Matouš 15:1 – 11).

A pokud charakterovou vlastností všech pozemských „mocí velmožů“ je vykořisťování člověka člověkem (buď otevřeně v otrokářských společensko-ekonomických formacích, nebo zprostředkovaně na základě monopolně vysokých cen, jakkoliv by se neprojevovaly), pak je jasné, že v Království Božím parazitismu jedněch na životě a práci druhých nebude místo. Ale toto - absence parazitismu jedněch na práci druhých – je i životní ideál bolševismu, který byl navrhován k uskutečnění v komunistické společensko-ekonomické formaci.

Nyní se obrátíme k historii utváření historicky reálného křesťanství, kdy očití svědci Kristových kázání jasně věděli, že on učil přeměně života společnosti v Království Boží na Zemi, a ne podřízenost mocím pozemským neznámo ve jménu čeho:

„I, po jejich modlitbě, zatřásl se místo, kde byli shromáždění, i naplnili se Duchem Svatým, a směle říkali slovo Boží.

Mnoho věřících mělo jedno srdce a jednu duši: a nikdo nic z vlastnictví svého nenazýval svým, ale vše měli společné. Apoštolové s velikou silou svědčili o vzkříšení Ježíše Krista; a veliká nádhera na nich všech; Nebylo mezi nimi nikoho v nouzi; neboť všichni, kteří vládli půdou nebo domy, prodávající je, přinesli cenu prodaného a položili k nohám Apoštolů; a každému se dávalo, jak potřeboval.“ (Skutky apoštolů, 4:31 – 36)

Jak je možné z uvedeného pochopit, utváření historicky reálného křesťanství provázelo vytvoření komunistických majetkových vztahů a komunistického způsobu rozdělování, každému podle potřeby. Potřeby byly ohraničeny křesťanskou morálkou, jediným svědomím pro všechny („jedno srdce a jedna duše“), v důsledku čehož v komunitě všechny životní potřeby každého byly zaopatřeny („nebylo mezi nimi nikoho v nouzi“).

O výrobních aktivitách prvokřesťanů té doby se neříká nic. Asi jediné místo, kde se hovoří o práci v křesťanských komunitách, je u apoštola Pavla, v jeho Druhém listě Tesalonickém:

„... nedělali jsme u vás výtržnosti, ani u nikoho nejedli chleba darem, ale věnovali jsme se práci a pracovali nocí a dnem, abychom nezatěžovali nikoho z vás, ne proto, že bychom na nic neměli právo, ale abychom vám dali příklad k následování. Neboť když jsme byli u vás, to zanechali vám toto: **pokud někdo nechce pracovat, ať i nejí** (zdůrazněno při citování). Ale přeci slyšíme, že jsou mezi vámi tací, co nic nedělají, jen se baví. Takové nabádáme a přesvědčujeme Pánem našim Ježíšem Kristem, aby oni, pracující v tichosti, jedli svůj chléb.“ (2. Tesalonickým, 3:6-12).

³⁰

O Laodikejské církvi, viz Apokalypsa, kap. 3:14

O charakteru práce, vlastnictví výrobních prostředků, se neříká nic. Ale pokud vycházet z nezbytnosti zabezpečit komunitu vším nezbytným ve spotřebě na principech komunismu, pak systém vlastnických vztahů výrobních prostředků musí zabezpečovat nejvyšší efektivitu produkce. Přitom něco může být v kolektivním vlastnictví, něco v osobním nebo rodinném používání nebo vlastnictví, něco v družstevním vlastnictví, ale tak, aby se všechna vyrobená produkce tak či onak vyvlastňovala ve prospěch komunity, pro následnou distribuci v ní mezi potřebnými.

Samozřejmě, že fungování takového výrobně-spotřebitelského systému vyžadovalo zřeknutí se sobecké individualistické morálky a **práci podle svědomí**, kdy „Nesmíme si hledět jen svého vlastního zájmu, nýbrž především musíme dbát toho, co je dobré pro druhé.“ (1. Korintským, 10:24)

Tj. historicky reálné křesťanství doby apoštolů bylo zaměstnané budováním komunismu, a dle svých sociologických vzhledů představovalo chiliasmus-millenarismus.

Teprve poté, co se vedení křesťanských komunit „elitarizovalo“ a začalo vidět v členech komunity „věřící“-ovce, které je nutno řezat nebo stříhat, už v čase po odchodu *opravdových* apoštolů na onen svět, křesťanství, hlásající „otroci, buďte povinni pánům svým tělem se strachem a chvěním, v prostotě srdce svého, jak Kristu“, bylo povýšeno do hodnosti římského státního náboženství a začalo se šířit do okolních států. Millenarismus-chiliasmus, po své ideologii komunistická věrouka, byl prohlášen „sv. otcí“ církve za kacířství, a za nějaký čas byl vytlučen z myslí věřících, neumějících ve své většině číst a psát, a ještě k tomu bylo zakázáno číst samostatně Bibli a nařizovalo se jí poslouchat jen z úst pastýřů. Tak historicky reálné křesťanství porazilo pohanství, zradilo Krista, skrylo akt zrady, a postaralo se zapomenout tento hnusný podvod záměny jednoho věroučení a sociologické doktríny jemu protikladným věroučením a sociologickou doktrínou.

Následkem takové záměny Kristem zanechané sociologické doktríny bolševismu a komunismu v Království Božím na Zemi, už během prvních čtyř století od narození Krista, na Rusi, jejíž pokřesťanštění proběhlo až na konci 10. století, nikdy nebylo skutečné křesťanství.

Tzv. „ruské pravoslaví“ je okouzující byzantská lež, lepkavá a opojná jako otrávený med, předložená vládnoucí „elitě“ siono-internacisty, a jí přijatá k rozšíření na Rusi s cílem uzákonit své parazitování na práci a životě většiny. A tuto podstatu pravoslaví, stejně jako katolicismus, chrání neústupně do současnosti ve všech svých modifikacích. Po r. 1917 se tento biblický menševismus pravoslavné „elity“ ukázal být v konfliktu jak s ruským bolševismem, přítomným v marxismu, tak i s marxistickým menševismem, který vtrhl do Ruska na směnu biblickému menševismu. V tomto konfliktu biblicky-„pravoslavného“ církevního menševismu³¹ s marxistickým menševismem, formou sekulárním, se projevil konflikt idealistického a materialistického ateismu³² v kultuře, rozvíjené autory biblického projektu. Jedni hříšní ochutnali nenávist jiných hříšných, a Bůh pomáhal bolševikům na cestě ke komunismu-millenarismu-chiliasmu.

³¹ Kulacké mravy se udržovaly u národních mas církevním menševismem, a proto nikdo jiný než ruská pravoslavná církev není zodpovědný před lidmi, Kristem a Bohem za tragédii rozkulačování. Pokud by hlásala chiliasmus-millenarismus, jako to dělali apoštolové, každý car, feudál, kulak by věděl, že je hluboce nemorální ve svém vztahu k životu i druhým lidem, které se snaží podmanit si své libovůli, zaměňující Boží Záměr.

Přijmout chiliasmus-millenarismus jako oficiální církevní sociologickou doktrínu v druhé polovině 19. století znamenalo zachránit Rusko před revolucí začátku 20. století, ale nemorální ruská „elita“, včetně církevní, na to přistoupit nebyla schopna; nesouhlasilo by s tím ani kulactvo. Za to i zaplatili v první polovině 20. století.

³² Materialistický ateismus přímo prohlašuje bytí Boží výplodem lidské fantazie. Idealistický ateismus prohlašuje bytí Boží, ale rodí věrouku, díky které se člověk nachází v konfliktu s Božím Záměrem, tím ostřejším, čím více je přesvědčen opravdivostí věrouky, a čím více se jí v životě řídí.

V této práci nebudeme posuzovat a komentovat rozpory Koránu a Bible v otázkách věrouky o Bohu a Jeho Bytí³³. Omezíme se jen na posouzení základních sociologických pohledů, vyjádřených v Koránu, abychom ukázali, že je to jen jiné vyjádření chiliastické „hereze“, millenarismu, učení o vybudování Království Božího na Zemi ještě před Soudným dnem.

V Koránu je stanoven základní princip hospodářské aktivity společnosti, který odmítá jak starozákonně-talmudickou agresi židovského lichvářství, tak i tichý souhlas s tímto historicky reálného křesťanství. Koránická kultura stojí proti tomu všemu. V překladu I. J. Kračkova, súra 2:

„275 (274). Ti, kteří utrácí své jmění nocí a dnem, tajně i otevřeně, dostanou odměnu od Pána jejich; není strachu nad nimi, a nebudou nešťastnými! 276 (275). Ti, kteří sledují lichvu, zůstanou jen takovými, jako zůstane ten, koho strhává satan svým dotykem. To je za to, že oni říkali: „Vždyť obchod a lichva je totéž.“ (Sablukov: „lichva je totéž, co zisk v obchodě“) Ale Bůh dovolil obchod a zakázal lichvu. Ke komu přichází přemlouvání od jeho Pána a on se ovládne, tomu bude prominuto, co předcházelo: dílo jeho patří Bohu; a kdo to zopakuje, to jsou obyvatelé ohně, oni v něm navěky budou přebývat! 277 (276). Ničí Bůh lichvu a pěstuje milodary. Popravdě Bůh nemiluje všelijakého nevěrného hříšníka. (277). Ti, kteří uvěřili, a tvořili blaho, a stále se modlili, a dávali očistění, jejich je odměna u Pána jejich, a není strachu nad nimi, a nebudou nešťastní!“

Tj. poté, co jsou potřeby uspokojeny, přebytky musí být odevzdány potřebným. Ekonomická moc na základě milostí je podporována Bohem. Ale vyvstává otázka míry v uspokojení potřeb, a o možnostech zneužívání v uspokojování potřeb. Na ní je v Koránu také obsažena odpověď:

76. Qárún pocházel z lidí Mojžiša³⁴, ale zachoval sa k nim nevraživo. Dali sme mu (Qárúnovi) poklady, klúče od ktorých by zaťažili aj skupinu silných mužov (klúče od priestorov, v ktorých tieto poklady boli ukryté). Jeho ľudia mu povedali: "Neraduj sa (z toho, že máš toľké majetky), pretože Boh nemá rád tých, ktorí sa takto radujú".

77. "Sleduj tým, čo ti Boh dal, príbytok posledný³⁵, ale pritom nezabúdaj na svoj podiel zo života najnižšieho (pozemského) a dobro konaj tak, ako ti Boh dobro dal a nesnaž sa šíriť skazu na zemi. Veď Boh nemá rád tých, ktorí skazu šíria".

78. Povedal (im Qárún odpovedajúc): "Bolo mi darované pre poznanie, ktoré mám". A či nevedel, že Boh zahubil už pred ním také pokolenia, ktoré mali väčšiu silu (než on) a viac toho nahromadili? Previnilci nebudú opýtaní na hriechy, ktorých sa dopustili (aby ich mohli zatajiť alebo sa ich zriect).

79. A tak vyšiel (Qárún) medzi svojich ľudí vo svojich ozdobách. Tí, ktorí sledovali život najnižší (pozemský), povedali: "Kiežby sme mali niečo podobné tomu, čo bolo Qárúnovi dané, on má veru obrovské šťastie".

80. Avšak tí, ktorým bolo dané poznanie, povedali: "Beda vám, odmena Božia je lepšia pre toho, kto uveril a konal dobro. Bude (takéto dobro) dané len tým, ktorí trpezlivými boli".

81. A spôsobili sme, že ho zem spolu s jeho obydľím pohltila. Nemal žiadnu skupinu (ľudí alebo dôverníkov) mimo Boha, ktorá by mu pomohla a podporila by ho (len Božia pomoc ľuďom v zlých chvíľach, keď ich všetci opustia, pomôže). Nepatril (Qárún) medzi tých, ktorí víťazstvo dosiahli.

82. Tí, ktorí si želali jeho miesto včera, začali hovoriť: "Vidno, že Boh zoširoka dáva potravu (obživu i dary každému) komu chce z radov tých, ktorí sa Mu odovzdali a má moc (tak učiniť). Nebyť toho, že nám Boh preukázal láskavosť (tým, že sme nemali to, čo Qárún a nekonali sme tak, ako on konal), bol by prikázal, aby nás pohltila (zem, podobne, ako Qárúna pohltila). Vidno, že neuspejú tí, ktorí vieru odmietajú".

83. Ten príbytok konečný učiníme pre tých, ktorí nechcú (nesledujú) žiadne povyšovanie sa na zemi a ani

³³ Rozličným teologickým otázkám, tedy i této, jsou zasvěceny práce „Otázky metropolitovi Ioannovi a hierarchii Ruské pravoslavné církve“, „K Bohoděržaví...“, „Víra a Míra“, „Přijď na pomoc mé nevěře“, „Mistr a Markétka“: hymna démonismu? Nebo Evangelium vněkonefesi víry“

³⁴ tj. byl žid

³⁵ věčný život, ráj

skazu. Dobrý koniec patrí bohabojným. (súra 28 - „Příběhy“)

Toto vyprávění se vyznačuje nejen kritikou do extrémů zacházejícího žida Qárúna, ale i tím, že je v něm nazván zdroj, otevírající možnosti k parazitismu na životě a práci druhých na základě inkasování monopolně vysokých cen za svou účast ve společném pracovním úsilí. To je monopolní ovládnutí znalostmi: **"Bolo mi darované pre poznanie, ktoré mám."** To se vyjasňuje v Koránu i na druhém místě (v překladu M. N. O. Osmanova):

„Když člověka postihuje nějaká pohroma, obrací se k Nám. Když My mu darujeme od Nás nějakou milost, on říká: „Je mi to darováno za mé vědění“. Ne, bylo to zkouškou (pokusením – v překladu I. J. Kračkovského), ale větší část lidí o tom neví“ (súra 39 „Davy“, 50 (49))

Tzn. i když monopol na jakékoliv společensky významné vědění a návyky otevírá možnost k inkasování monopolně vysokých cen, následně otevírající možnost k monopolnímu vysokému individuálnímu nebo skupinovému spotřebitelskému statusu, je lepší to nedělat, protože se tím utiskuje život druhých; a sama taková možnost je pokušení. Bůh nemiluje ty, kteří neznají míru, neschopných zadržet svou lačnost po spotřebě (súra 6:142). A vláda jedněch lidí nad druhými je také zakázána:

„Řekni: Ó držitelé písma! Přicházejte ke slovu, stejnému pro vás i nás, abychom se nemuseli nikomu klanět, kromě Boha, ničeho Mu nepřisuzovat v uctívání, a abychom se neobraceli k jiným pánům kromě Boha“ (Súra 3:57).

A Mohamedovi bylo řečeno:

„51 (47). A nechť soudí držitelé Evangelia tím, co seslal v něm Bůh. A kdo nesoudí podle toho, co seslal Bůh, je zhýralec.

52 (48). A My seslali Tobě písmo s pravdou pro potvrzení pravdivosti toho, co bylo sesláno do něho z písma, a pro jeho ochranu. Sud' mezi nimi tak, jak seslal Bůh, a nenásleduj jejich vášně stranou od pravdy, která přišla k tobě. Každému z vás My připravili cestu a pouť.

53. A pokud by si přál Bůh, to On by vás udělal jediným národem, ale... aby prověřil vás v tom, co On vám daroval. Snažte se předehnat svého druha v dobrých skutcích! K Bohu – návrat vás všech, a On vám sdělí to, v čem jste v neshodě!

54 (49). A sud' mezi nimi podle toho, co seslal Bůh, a nenásleduj jejich vášně stranou od pravdy, a chraň se jich, aby nezlákali tě od části toho, co zjevil Ti Bůh. Pokud se odvrátí, to věz, že Bůh chce jich postihnout za některé jejich hříchy. Věz, popravdě, mnoho z lidí jsou zhýralci.“ (súra 5)

Tj. koránická sociologická doktrína³⁶ se shoduje s výše uvedenou křesťanskou doktrínou změny společnosti v Království Boží na Zemi, ve kterém není místo pro parazitismus jedněch na práci druhých.

A ona potvrzuje očekávání stoupenců millenarismu-chiliasmu-komunismu o vybudování Království Božího na Zemi ještě před Soudným dnem.

„On je ten, kterə poslal svého vyslance s přímou cestou a religijn pravdy, aby ji pozvedl nad všechna nboženství, i když by to polyteistů nenóviděli.“

³⁶ O neshodách teologických pohledů Ruské civilizace a Koránu, viz naše práce „Mistr a Markétka“: hymna démonismu? Nebo Evangelium vněkonfesní víry“, napsaná v r. 2000 až po prvním vydání publikace současné analytické práce v r. 1999.

„Řekni těm, kteří nevěří: Konejte dle svých možností, My také konáme! Vyčkávejte, My také vyčkáváme!“ (súra 11:122)

„Bůh napsal: zvítězím Já i Moji vyslanci!“ Vpravdě, Bůh je silný, mocný!“ (súra 58, „Hašteření“, 21)

A reálně nic neindikuje faleš ani uvedených, ani jakýchkoliv jiných koránických tvrzení. Korán a Evangelium v ústech Krista (a ne v ústech církví jeho jména), reálně doplňují jeden druhého, pomáhajíce pochopit Boží Záměr, ale neodmítají jedno druhé, proto mezi opravdovými muslimy a křesťany nemohou být konflikty, neboť rozdíl mezi islámem a křesťanstvím není v podstatě věrouky, ale jen v obřadu bohoslužby.

5. Komunista slovy i činy

Začneme od toho, že Stalin neprovozoval prázdné řeči na téma „Více socialismu!“³⁷, po kterých se úroveň vykořisťování prostých pracujících mnohokrát zvedla a ztrácely se jakékoliv perspektivy zítřejšího dne. Jalové subjekty mohou protestovat, že ve skutečnosti tomu nebylo tak, že úroveň vykořisťování prostého lidu v SSSR mnohokrát vzrostla ve 30. letech ve srovnání s dobou NEPu nebo dobou před r. 1917; obzvláště vzrostla na venkově po kolektivizaci.

My však navrhuje rozlišovat takové rozdílné jevy společenského života, jako „bylo třeba více pracovat, omezující své potřeby ve všem“ a „úroveň vykořisťování vzrostla“, v důsledku čehož se také muselo více pracovat, a dostávalo se méně. Rozdíl mezi těmito dvěma jevy v životě společnosti je principiální, ale otevírá se, jen když se pozornost obrací na otázku, co se vyrábí a kam to plyne.

Pokud úroveň vykořisťování vzrostla, znamená to, že se ve společnosti zvyšuje poměr *nákladů na zabezpečení*³⁸ 10% nejbohatších vzhledem k nákladům na zabezpečení 10% nejchudších. Pokud se při tom musí více pracovat, a méně spotřebovávat, pak ve struktuře hrubého domácího produktu státu vzrostl objem produkce zboží na hlavu pro bohatou menšinu, a objem produkce zboží na hlavu pro pracující většinu se snížil (nebo se snížila kupní síla většiny a ona nemůže koupit ani vyrobené, což v delším období nevyhnutelně povede ke snížení produkce určitých skupin produktů).

Bylo to za Stalina? Nebylo. Stát se připravoval na *vítězství ve válce*, proto všichni bez výjimky museli opravdu tvrdě pracovat a většina musela být omezena ve spotřebě prostředky státní finanční politiky.

Skutečně je pravda, že ve stejnou dobu sovětská stranická, vládní, hospodářská, vědeckotechnická „elita“ a vynikající umělci měli vyšší spotřebitelský status, než prostí pracující. Ale kde je zde údajná Stalinova zlá vůle? Uvedeme konkrétní příklad, objasňující okolnosti vzniku sovětské spotřebitelské „elity“.

Když 8. prosince 1918 obnovila práci Akademie generálního štábu, na počest této události se rozhodli zorganizovat slavnostní koncert. Posluchačem Akademie byl i budoucí generál poručík G. P. Sofronov (1893 – 1973). A velitelství Akademie ho poslalo, ještě jen budoucího velitele pluku³⁹, do bytu tehdy vynikajícího pěvce F. I. Šaljapina, aby ho pozval k účasti na koncertě. F. I. Šaljapin poprosil o pytel bílé mouky: Akademie generálního štábu ho nemohla postrádat díky bídě těch let a slavnostní koncert se konal bez účasti F. I. Šaljapina.

Šaljapin původem z prostého lidu, celý život snící dostat se mezi „elitu“ ruského impéria, nedopřál přinést radost budoucím velitelům armády svého národa, od kterých se očekávalo, že budou v budoucnu bránit jeho vlast, její národ; bránit, podřizující se tvrdě disciplíně a sebedisciplíně, nelitující ani svého zdraví, ani zdraví svých blízkých⁴⁰, ani života, za jehož ztrátu není možná náhrada v pozemském životě ani dvěma pytli mouky, ani

³⁷

Slogan posledního generálního tajemníka KSSS Gorbačova.

³⁸

Ještě jednou opakujeme. Předkládáme ke srovnání náklady na zabezpečení, jelikož hlavně toto odráží reálnou situaci ve společnosti, protože analýza nákladů na zabezpečení rodin v celé sociální skupině bere v úvahu nejen náklady z jejích vlastních příjmů a úspor, ale i náklady třetích stran (fyzických osob – pozn. přek.) a právnických osob.

³⁹

Od dubna r. 1942 pobočník velitele Západního frontu, od r. 1944 zástupce velitele 3. Běloruského frontu. O této epizodě ze života F. I. Šaljapina G. P. Sofronov píše ve svých memoárech „Неподвластное времени“.

⁴⁰

Těžký kříž důstojnických žen, skutečných družek ve zbraní.

jakýmkoliv penězi; nemluvě o tom, že boj na život a na smrt, k jehož vedení a účasti na něm se velitelé připravovali, je povolání poněkud společensky významnější, než jakékoliv vystoupení na scéně nebo jiný akt umělecké tvorby, a obětí války není tak laskavé, jako obětí múz.

Ano, F. I. Šaljapin byl vynikající ruskojazyčný pěvec, ale jako člověk byl držgrešle, a ne štedrá ruská duše⁴¹. Bolševická revoluce mu způsobila nenahraditelnou ztrátu; zmařila mu dětsko-mladický sen vstoupit do řad ruské dědičné „elity“. A zmaření tohoto snu on svému národu, který podpořil bolševiky, neodpustil, a ani jeho armáde a státu, v důsledku čehož dal nakonec přednost tomu, žít a zemřít spolu s minulou „elitou“ v emigraci. Takových „šaljapinů“ – vynikajících a gramotných specialistů ve svém oboru, ale lačných po monopolně vysokých cenách za svou účast v pracovním úsilí společnosti, bylo v Rusku mnoho ve všech výrobních i nevýrobních, ale společensky nezbytných a významných oblastech činnosti.

Nyní se obrátíme ke knize V. I. Lenina „Stát a revoluce“:

„... na příkladu Komuny (Pařížské, r. 1871 – objasnění při citování) Marx ukázal, že v socialismu úředníci přestávají být „byrokraty“, být „úředníky“, přestávají být po míře zavedení, kromě volenosti, ještě i nahraditelnosti v libovolnou dobu, a ještě SNÍŽENÍM PLATU K PRŮMĚRNÉ ÚROVNI pracujících, a ještě nahrazením parlamentních institucí (parlament od francouzského „parle“ – hovořit, tj. parlament – zvanírna, ve většině naprázdno: - .) institucemi fungujícími, tj. vydávajícími zákony a zavádějícími je do života. (...) Marx ... viděl v praktických opatřeních Komuny TEN PŘELOM, KTERÉHO SE BOJÍ A NECHTĚJÍ PŘIZNAT OPORTUNISTÉ Z DŮVODU ZBABĚLOSTI, Z DŮVODU NEOCHOTY SE JEDNOU PROVŽDY PORVAT S BURŽOAZIÍ...“ (text zvýrazněn námi při citování).

Jak známo, Pařížská komuna zkrachovala. Jednou z příčin krachu bylo to, že kvalifikovaní specialisté různých oborů pracovního úsilí společnosti, považovali za nedůstojné odevzdávat svou práci Komuně za plat průměrného pracujícího a vidět v prostém pracujícím svého druha.

Přáli si takovou organizaci života společnosti, ve které by mohli dostávat monopolně vysokou korporativní cenu za produkt své práce, a proto nepodpořili Pařížskou komunu v jejích aktivitách a buď se sjednotili jako její zjevní protivníci, nebo ji sabotovali zevnitř při vyhlašování loajlnosti.

Přitom podtrhneme, že řeč není o odlišnostech v platu mezi různými specialisty v tom nebo onom oboru společenské organizace práce, ale o rozdílech v příjmech mezi pracovníky různých odvětví společenské organizace práce, v důsledku čehož existují obory s monopolně vysokými a monopolně nízkými cenami na pracovní sílu. Řeč není o likvidaci diferenciací příjmů v rámci každého odvětví, poněvadž podporuje v každém oboru akumulaci profesionality. Řeč je o nezbytnosti zbavit se mezioborové diferenciací příjmů, jelikož podporuje pouze ctižádost a parazitismus individualistů⁴².

Přibližně to samé, co přivedlo Pařížskou komunu ke krachu, se stalo v Rusku po r. 1917: vychvalovaná ruská inteligence, společenská skupina jako celek, nepovažovala pro sebe za možné zříct se monopolně vysoké ceny za jí vytvořený produkt ve společenské organizaci práce, v důsledku čehož velmi mnoho vynikajících i průměrných umů nepodpořilo sovětskou moc (čímž by vytlačili z jejích institucí internacistické menševiky), ale vystoupili proti ní v občanské válce. Mnozí z nich po ukončení občanské války zůstali v „Sovdepíi“ ([Sovdepia/ совдепия](#) – hanlivé označení sovětského Ruska „bílymi“ – pozn. přek.) jednoduše proto, že nemohli utéct a byli v ní nuceni žít. Ale stejně jako dříve zůstávali odborníky ve svých profesích. A bolševismus přistoupil na to (aby dosáhl svých cílů), platit jim monopolně vysokou cenu za jejich účast ve spojeném pracovním úsilí.

⁴¹ I. A. Bunin ve svých vzpomínkách na F. I. Šaljapina také upozorňuje, že se nerad účastnil charitativních koncertů a miloval peníze, ospravedlňuje to tak, že věnoval mnoho sil scénické aktivitě.

⁴² Vzpomeňte dříve uvedenou statistiku poměru platu vyšších manažerů k průměru ve společnosti v USA, SRN, Japonsku a kvality řízení.

Ale důležité je něco jiného. Zajistiv relativně vysoký spotřebitelský status různorodé (ve své oblasti činnosti) inteligence, Stalin k tomuto standardu postupně, v míře růstu ekonomické síly státu, pozvedával i ostatní obyvatelstvo. V důsledku toho se poměr nákladů na zabezpečení 10% nejbohatších rodin k nákladům na zabezpečení 10% nejchudších rodin snižoval. Tj. míra vykořisťování většiny menšinou nepřetržitě klesala.

Právě v takových podmínkách třicátých letech bylo třeba opravdu pracovat více, ale žít relativně chudě. Ale ne proto, že rostla úroveň vykořisťování, ale protože se vyráběly nové výrobní prostředky a zbraně. Hitler napsal „Mein Kampf“ již r. 1923. Tento politický program, ve kterém je přímo řeč o válce Německa proti Rusku s cílem jeho úplného a nevratného zotročení, využíval podpory mezinárodního menševismu internacistů a skutečně se zaváděl do života. A bylo by zločinem sovětské moci proti dlouhodobým zájmům národů Ruska nepřipravit stát na válku, kterou mezinárodní zákulisí naplánovalo ještě předtím, než se zadrhly marxistické revoluce v Evropě (v Německu, v Maďarsku), ze kterých se předpokládalo rozdmýchat světovou marxistickou revoluci, k čemu vyzýval menševik a internacista L. D. Bronštejn (Trojcký), a co překazil V. I. Lenin uzavřením Brest-litevského míru.

Budeme-li hovořit o kolchozním systému, pak přechod k němu od NEPu byl opravdu krutý a těžký. Ale porážka státu v budoucí válce, naplánované mezinárodním zákulisím, by byla ve srovnání s kolektivizací ještě krutější; pokud by nebylo kolektivizace, která uvolnila v krátkém časovém úseku pracovní sílu pro průmysl, pak po porážce léta 1941 by následovalo německé nacistické jho. Realizoval by se plán „Ost“, v souladu s nímž se předpokládalo vybudovat na území SSSR tábory smrti a v krátkém čase v nich zlikvidovat 110 milionů „přebytečného“ obyvatelstva, a ostatní degradovat do pozice mluvícího pracovního dobytka. A mácháním sekerou a rolnickými vidlemi by wehrmacht zahnán nebyl, jak byl ve mnohém v r. 1812 zahnán Napoleonem.

Ale už v r. 1938 začal kolchozní systém dávat efekt: na pracovní den se v mnohých běžných, a ne ukázkových kolchozech, i v Ukrajině, i v Povolží, a v jiných regionech SSSR, produkovalo více, výsledkem kolektivního hospodářství, nežli mohly pojmout rolnické sýpky, zůstávající z časů individuálního hospodaření. V diskusích na to nyní vzpomínají mnozí obyčejní, tehdy žijící, lidé. Porodnost ve státě stabilně převyšovala úmrtnost. Kulturní úspěchy minulosti a možnost dostat vzdělání se staly dostupnější nejširším vrstvám společnosti. Tento proces kulturního a ekonomického rozmachu byl přerušen prvotně válkou, a druhotně přechodem (po odstranění Stalina) ke stranické a vládní moci trockistů: jak přeživších během represí epochy stalinismu, tak i trockistů druhého pokolení, kteří po r. 1953 začali provádět antibolševickou politiku⁴³.

Nyní se znovu obrátíme k Stalinově závěti – „Ekonomickým problémům socialismu v SSSR - Экономическим проблемам социализма в СССР“ (odkazy na stránky v samostatném vydání v r. 1952):

„Ekonomickým základem protikladu mezi duševní a fyzickou prací se ukazuje vykořisťování fyzicky pracujících lidí ze strany představitelů duševně pracujících. Všem je známý rozpor, existující v kapitalismu, mezi lidmi fyzicky pracujícími v podnicích a vedoucím personálem. Je známo, že na bázi tohoto rozporu se rozvinul nenávistný vztah pracujících k řediteli, k mistru, k inženýru a jiným představitelům technického personálu, jako k jejich nepřátelům⁴⁴. Pochopitelně, že se zničením kapitalismu a systému vykořisťování by měla zmizet i protichůdnost

⁴³ Hlavně v důsledku této práce bolševika J. V. Stalina nejen přestali vydávat (bylo dokonce přerušeno vydání jeho sebraných spisů), ale i to, co bylo vydáno dříve, bylo staženo z knihoven a ocitlo se ve speciálních depozitářích. To připravilo o možnost srovnávat nesmyslné řeči následujících „vůdců“ se Stalinovými programovými pracemi a vedlo k ideové vyprázdňování SSSR v 70. – 80. letech, což i otevřelo cestu transformaci (perestrojce) nedobudovaného socialismu na mizerný loutkový kapitalismus.

⁴⁴ Toto obživovalo během demokratických reforem a rozvinulo se do takové úrovně, že, jak informovala média, stala se událost, kdy pracující, kterého otrávil systematické nevyplácení platu, hodil granát do okna bytu ředitele. Ten měl štěstí: nikdo nebyl doma. Ale v podstatě pracující, páchající tento „zločin“, byl v právu: pokud vláda není schopna ochránit ho od podobné otrokářské zvůle, je nutné se zbavit i takového ředitele, i takové státnosti, pokud se nevzpamatují sami.

zájmů mezi fyzickou a duševní prací. A ona opravdu zmizela v našem současném socialistickém systému. Nyní lidé fyzicky pracující a řídicí personál se nejeví jako nepřátelé, ale soudruhy-přáteli, členy jednoho výrobního kolektivu, úzce zainteresovanými na rozvoji a zlepšování výroby. Po minulé nenávisti mezi nimi nezůstala ani stopa“. (str. 27)

Třebaže J. V. Stalin používá marxistickou terminologii („duševní práce“, „fyzická práce“), řeč je přímo o produktivní práci ve sféře materiální výroby a o ostatních typech prací vně sféry materiální výroby, a především o práci ve sféře řízení. V uvedeném kontextu „vykořisťování fyzicky pracujících“, je synonymum „monopolně vysokých cen na produkt práce vně sféry materiální výroby“ a opět, především, je synonymem monopolně vysokých cen na produkt práce v řídicí sféře (ředitel, mistr – jsou čistě manažeři, inženýr může být i řídicím pracovníkem, i produktivním pracovníkem ve sféře zpracování informací). K r. 1952 byly *oborově* monopolně vysoké ceny za účast ve spojeném pracovním úsilí (ve formě výplat) ve své většině v SSSR v podstatě překonány, a vnitropodnikové rozdělení výplat stimulovalo růst kvalifikace personálu. A to bylo strategickým směrem ekonomické politiky bolševické vlády.

Avšak J. V. Stalin se nenechal zlákat dosaženým, poněvadž tarifní systém v SSSR byl výsledkem státního diktátu a ne projevem morálky společnosti na trhu poptávky a nabídky té či oné pracovní kvalifikace.

Píše:

„... Sovětská moc měla povinnost ne zaměnit jednu formu vykořisťování jinou formou, jak to bylo ve starých revolucích, ale zlikvidovat veškeré vykořisťování“ (str. 7)

„Měla povinnost zlikvidovat“, ale netvrdí, že zlikvidovala vykořisťování ve všech jeho formách jednou provždy; tím více netvrdí (Stalin – pozn. přek.), že v SSSR jsou likvidovány i samotné možnosti a předpoklady obnovení systému vykořisťování většiny menšinou kdykoliv v budoucnu. Píše o tom, co je nezbytné udělat, aby systém vykořisťování většiny menšinou pozbyl v SSSR principiální možnosti existence:

„Je nezbytné... dosáhnout takového kulturního růstu společnosti, který by zabezpečil všem členům společnosti všestranný rozvoj fyzických a duševních schopností, aby členové společnosti měli možnost dostat vzdělání, dostatečné k tomu, aby se stali aktivními účastníky společenského rozvoje, aby měli možnost si svobodně vybrat povolání, a nebýt připoutáni na celý život, na základě současné dělby práce, k jakékoliv profesi.

Co je k tomu potřeba?

Bylo by nesprávné se domnívat, že je možné dosáhnout takového seriózního kulturního růstu členů společnosti bez podstatných změn v současné organizaci práce. K tomu je nutné především zkrátit pracovní den alespoň na 6 hodin, a potom i na 5 hodin. Je to podstatné proto, aby členové společnosti dostali dost volného času, hlavně na všeobecné vzdělávání. <...> Proto je nutné, dále, radikálně zlepšit podmínky bydlení a zvednout reálnou mzdu pracujících a zaměstnanců minimálně dvakrát, pokud ne více, jak cestou přímého navýšení peněžní odměny, tak i, obzvláště, cestou dalšího systematického snížení cen na výrobky masové spotřeby“.

Po odstranění J. V. Stalina bylo uděláno vše proto, aby se to nestalo. Setrvačností společenského rozvoje v SSSR proběhlo už za Chruščova skutečné zkrácení pracovního týdne na 41 hodin, při sedmihodinovém pracovním dni od pondělka do pátku a šestihodinovém v sobotu. Díky tomu lidem vznikl volný čas, aby byli s rodinou, vychovávali děti, věnovali se osobnostnímu rozvoji. Ale rychle realizovaný přechod na pětidenní pracovní týden tento blahobyt likvidoval:

Jeden *dodatečný volný den* nemohl kompenzovat *každodenní ztráty dříve uvolněného času*: být s rodinou, vychovávat děti je potřeba každý den, a ne dvakrát týdně po sobotách a nedělích (tím více, že v recesi se přesčas a úkolové práce staly normou, a mnoho sobot se stalo pracovních); to se týká i času na osobnostní

rozvoj, který je nezbytný každý den, alespoň hodinu, a ne jednou v týdnu celý den: žádá si to biorytmika převážné většiny lidí.

Místo toho, aby se systematicky snižovaly ceny výrobků masové spotřeby, což bylo cestou přirozeného přechodu k rozdělování dle potřeb po míře růstu produktivity výroby a uspokojování poptávky, začaly se zvyšovat nominální platy, přičemž příjmy obyvatelstva nebyly zabezpečovány objemem vyrobeného zboží a služeb podle vládou stanovených cen⁴⁵.

Tento pokles spolehlivosti zabezpečení jedince a rodiny ze strany společnosti jako celku a státu v uměle vytvořených podmínkách nedostatečného kulturního rozvoje většiny obyvatelstva, měl za následek obnovení snah u mnohých zabezpečit sebe a svou rodinu vším nezbytným na principu osobní iniciativy, nezávislé na státu a společnosti. To vedlo ke vztahu k státnímu a jinému kolektivnímu vlastnictví jako k cizímu, navzdory tomu, co psal Stalin, že jen při splnění **všech**⁴⁶ jím jmenovaných „předběžných podmínek, dohromady, bude možné doufat, že práce se změní v očích členů společnosti z břemene „na prvotní životní potřebu“ (Marx), že „práce se z těžkého břemene změnila v uspokojení“ (Engels), že *společenské vlastnictví bude považováno všemi členy společnosti jako stabilní základ existence společnosti* (zvýraznění námi při citování)

Teprve po splnění **všech** těchto předběžných podmínek, dohromady, bude možné přejít od socialistické formule – „od každého podle schopností, každému podle práce“ ke komunistické – „od každého podle schopností, každému podle potřeb“ („Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, str. 69)

Tj. Stalin byl skutečně komunistou slovy i činy. A Stalinovy principy vlády lidu (tj. skutečné demokracie) jsou tyto:

- zabezpečení stejné dostupnosti libovolně vysoké úrovně vzdělání všem bez závislosti na původu;
- likvidace monopolu všech „elitárních“ sociálních skupin na řídicí činnosti ve všech jejích formách;

⁴⁵ Ve výsledku se začátkem perestrojky na účtech 3% vkladatelů spořitelů koncentrovalo 90% úspor; a kromě toho byly i velké objemy hotovosti. Hlavně tento stínový kapitál, soustředující se z velké části u zlodějů a „elity“ konce sovětské epochy, byl realizován v první vlně privatizace – přivlastnění si na legálních základech celospolečenského majetku.

⁴⁶ Kromě námi přineseného fragmentu o nezbytnosti kulturního růstu, Stalin před tím pojmenovává ještě dvě podmínky:

Zaprvé: nezbytnost dosáhnout trvalého růstu celé společenské výroby s prioritním růstem výroby výrobních prostředků. Přičemž u ní není řeč o tom, že je nutné ve velkém množství vyrobit morálně zastaralou techniku a technologie. Stalin, jako vládní činitel, se vždy staral o to, aby SSSR byl na předním místě ve vědeckotechnických záležitostech. To se podle něj rozumělo samo sebou. A píše o tom, že by bylo dobré, pokud by většina pracujících pozvedla své kulturně-technické minimum na úroveň inženýrsko-technického personálu. V tom případě by se náš průmysl pozvedl na úroveň, nedosažitelnou průmyslem jiných států. A nazývá pozvednutí kulturně technické úrovně pracujících do úrovně inženýrsko-technického personálu „cestou primární důležitosti“ („Ekonomické problémy SSSR ...“ str. 28, 29)

Zadruhé, staví se úkol pozvednout kolchozní vlastnictví na úroveň celonárodního vlastnictví, s postupnou záměnou oběhu zboží systémem směny produktů, „aby centrální moc nebo jiné libovolné společensko-ekonomické centrum mohlo pokrýt všechnu produkci společenské výroby v zájmu celé společnosti“. Slova „v zájmu celé společnosti“ je třeba chápat jako v „zájmu všech a každého“. Ale proto všichni a každý musí žít podle svědomí, což potřebuje kvalitativní změnu kultury, kterýž úkol Stalin vytyčil v námi výše uvedeném fragmentu o kulturním růstu, zkrácení pracovního dne a politice plánovaného snížení cen.

- likvidace monopolně vysoké ceny za produkt řídicí (manažerské) práce, která i způsobuje zášť mezi všemi úrovněmi řízení a jimi řízených lidí, a také i všech ostatních monopolně vysokých oborových cen za účast ve spojeném pracovním úsilí.

Ve stalinském pohledu na vládu lidu není místo ani pro korporace lichvářských klanů s jejich nadstátními monopoly na institut půjček a řízení pomocí investic do rozvoje národního hospodářství; není místo ani pro monopol jak židovské, tak národní převážně humanitní „intelligence“, umějící jen plácát (ale neumějící řídit okolnostmi) o interpretaci okolního smyslu bytí a morálního práva na parazitismus menšiny na práci většiny; a především o opodstatnění práva na lichvářský parazitismus bankovních klanů, jako základ lžidemokracie a „práv“ člověka po celém světě.

Tj. toto chápání vlády lidu se velmi liší od podstaty „demokracie“ západního modelu, jelikož mnohostrannost Západu, parlamentarismus, hlasování s důvodem i bez důvodu, svoboda tisku bez toho všeho, co Stalin pojmenoval v „Ekonomických problémech socialismu v SSSR“ jako nutné podmínky společenského rozvoje, – je kanalizací pro pacifikaci nabubřelého, nevzdělaného, bezstarostného ignorantství ve formách, bezpečných pro neomezenou moc nadregionálních lichvářských korporací a za nimi stojících majitelů – opravdu hodně znalých a hlubokomyslných intelektuálů. „Demokracie“ západního stříhu je realizací principu „nechtě se hlupák baví jakkoli, jen aby dřel“.

Takový byl Stalin. V nápěvu jeho i v písni, jako paprsek světla čistá, zněla Velká pravda - vznešený sen. Srdce, proměněná v kámen, přinutit znovu bít dokázal. U mnohých probouzel rozum, spící v hluboké tmě. Ale lidé, zapomenouce Boha, chráníce v srdci tmu, plnou číši jedu mu přinesli... A řekli: „Buď proklet! Pij až do dna. A píseň tvá je nám cizí, a pravda tvá není potřeba.“

V důsledku takového vztahu k Velké pravdě a Vznešeným cílům převážné většiny „sovětského národa“ začátkem perestrojky vznikaly jiné básně:

Стадо

*Мы — стадо, миллионы нас голов,
Пасёмся дружно мы и дружно блеем,
И ни о чём на свете не жалеем.
Баранье стадо — наш удел таков?
В загон нас гонят — мы спешим в загон.
На выпас гонят — мы спешим на выпас.
Быть в стаде — основной закон ;
И страшно лишь одно — из стада выпасть.
Когда приходит время — нас стригут;
Зачем стригут — нам это непонятно.
Но всех стригут, куда ж податься тут,
Хоть процедура эта крайне неприятна.*

Stádo

*My jsme stádo, miliony hlav,
paseme se spolu a spolu bečíme,
A pro nic na světě se netrápíme.
Stádo ovcí – je náš úděl takový?
Do ohrady nás honí – pospícháme do ohrady.
Na pastvu nás honí – pospícháme na pastvu.
Být ve stádě je základní zákon;
A hrozné je jen jedno – ze stáda vypadnout.
Když přijde čas – stříhají nás;
Proč nás stříhají – nechápeme.
Ale stříhají všechny, kam se podít,
byť procedura je krajně nepříjemná.*

*А пастухам над нами власть дана...
Какой-то всадник нам кричал,
Что в стадо нас превратил колдун.
А для чего нам надо знать,
Что мы — люди, волей колдуна,
Превращены в баранов?
Так сочна на пастбище хрустящая трава;
Так холодна вода в ручьях журчащих;
Зачем нам надо знать о кознях колдовства,
Когда так сладок сон в тенистых чащах?
Да, хлещет по бокам пастуший кнут,
Что ж из того: не отставай от стада;
А у загонов прочная ограда,
И пастухи нас зорко стерегут.
Но всё ж вчера пропали два барана;
А от костра, где грелись пастухи,
Шел запах и тревожащий, и странный;
Наверно, тех баранов за грехи сожрали волки!
Это пострашнее, чем колдунов невинные затеи.
Мы стадо, миллионы нас голов,
дём, покачивая курдюками,
Нам не страшны проделки колдунов.
Бараны мы. Что можно сделать с нами?*

*A pastýřům nad námi je dána moc...
Nějaký jezdec na nás křičel,
že v stádo nás proměnil čaroděj.
A proč bysme měli vědět,
že my jsme lidé, vůlí čaroděje,
přeměnění na ovce?
Tak sladká je na pastvě křupavá tráva;
tak chladná voda v potocích zurčících;
proč musíme vědět o úkladných kouzlech,
když tak sladký sen je v temných houštinách?
Ano, šlehá do boků pastýřův prut,
Co z toho, nezůstávej za stádem;
Ale u ohrad je pevný plot,
a pastýři nás pečlivě střeží.
Ale přece včera zmizely dvě ovce;
a od ohně, kde hřáli se pastýři,
šel zápach znepokojující, a podivný;
asi, ty ovce za hříchy sežrali vlci!
To je horší, než čarodějů nevinné záměry.
Jsme stádo, miliony jsou nás hlav
jdeme, houpajíce tlustými ocasy,
neobáváme se triků čarodějů.
Ovce jsme. Co s námi mohou udělat?*

Jak ukázala historická zkušenost, s hominidními „ovcemi“ – stádem bezstarostných – je možné udělat mnohé. A to proběhlo a probíhá ne samo sebou bez zapojení něčí cílevědomé zlomyslné vůle:

„V soudním procesu r. 1936, pokud si vzpomenete, Kameněv⁴⁷ a Zinovjev⁴⁸ rázně odmítali existenci jakékoliv své politické platformy⁴⁹. Měli plnou možnost představit na soudním procesu svou politickou platformu.

⁴⁷ Pseudonym, skrývající židovské příjmení Rozenfeld.

⁴⁸ Pseudonym, skrývající židovské příjmení Apfelbaum.

Nicméně to neudělali, dávajíce najevo, že nemají žádnou politickou platformu. Nemůže být pochyb, že oba dva lhali, odmítajíce existenci své platformy. Nyní i slepí vidí, že měli svou politickou platformu. Ale proč odmítali obvinění z nějaké jejich politické platformy? Protože se báli prezentovat svou skutečnou platformu znovunastolení kapitalismu v SSSR, bojíce se, že taková platforma způsobí u pracující třídy odpor.

V soudním procesu r. 1937 se Pjatkov, Radek a Sokolnikov dali druhou cestou. Neodmítali přítomnosti politické platformy u trockistů a zinovjevců. Přiznali obvinění z určité politické platformy, přiznali i rozvinuli ji ve svých výpovědích. Ale rozvinuli ji ne proto, aby na ni přizvali pracující třídu, aby přizvali národ k podpoře trockistické platformy, ale proto, aby ji prokleli a označili jako antinárodní a antiproletářskou. Obnovení kapitalismu, likvidace kolchozů a sovchozů, obnova systému vykořisťování, spojenectví s fašistickými silami Německa a Japonska pro přiblížení války se Sovětským svazem, boj za válku proti politice míru, teritoriální rozčlenění Sovětského svazu s odevzdáním Ukrajiny Němcům, a Přímořského kraje Japoncům, příprava vojenské porážky Sovětského svazu z důvodu jeho napadení nepřátelskými státy, a jako způsob dosažení těchto úkolů – záškodnictví, diverze, individuální teror proti představitelům sovětské moci, špionáž ve prospěch japonsko-fašistických sil, taková je odhalená pravda Pjatkovem, Radekem, Sokolnikovem politické platformy nynějšího trockismu. Pochopitelně, že takovou platformu trockisté nemohli netajit před národem, před pracující třídou. A oni ji tajili nejen před pracující třídou, ale i před trockistickou masou, a nejen před trockistickou masou, ale i před jejím horním slojem, sestávající se z nevelké skupiny 30 – 40 lidí. Když Radek a Pjatkov požádali Trockého o souhlas ke svolání malé konference trockistů v 30 – 40 lidech, aby je informovali o charakteru této platformy, Trocký jim to zakázal s odůvodněním, že je bezúčelné říkat o opravdovém charakteru platformy dokonce i malé skupince trockistů, protože taková „operace“ může způsobit rozkol⁵⁰.

„Politický činitel“, tající své názory, svou platformu nejen před pracující třídou, ale i před trockistickou masou, ale i před představiteli věrčušky trockistů, taková je tvář současného trockismu.“ (J. V. Stalin. „O nedostacích stranické práce a nařízení likvidace trockistických a jiných zrádců - О недостатках партийной работы и мерах ликвидации троцкистских и иных двурушников“. Zpráva a Závěrečné slovo na plénu ÚV VKS (b) - ЦК ВКП(б) 3. – 5. března⁵¹1937, „Partizdat“ r. 1937. Str. 12, 13).

⁴⁹ Tj. odmítali, že jednají v souladu s určitou koncepcí organizace života společnosti.

⁵⁰ M. S. Gorbačov a A. N. Jakovlev také „nehovořili“, ani trochu nepochybující o tom, že taková operace může vyvolat rozkol ve vedení a znamenat pro ně osobně nebezpečí.

Charakterizující současnou politickou orientaci Ruska, A. N. Jakovlev ve své knize „Porozumění – Постижение“ (Moskva, „Zacharov – Захаров“, „Vagrius – Варгуйс“, r. 1998) píše: „V podstatě polezeme za svobodou skrz kanalizační potrubí“ (str. 154). Ale vždyť on sám byl „architektem transformace“; hlavně on sám zvolil tuto cestu, na které je svoboda dosažitelná jen průchodem skrz kanalizační potrubí, plně všemožných nečistot, po čemž společnost ještě čeká nezbytná očista. A o začátku této cesty ke „kanalizačnímu potrubí“ píše toto:

„Celá staletí je politika způsobem řešení problémů včerejška a dneška. Taková byla i perestrojka, snažící se řešit problémy, pocházející od únorové revoluce r. 1917, a odstranit stalinismus.

Jindy jsme se my, reformátoři, snažili nahlédnout i do budoucna. Ale převážně na úrovni přání a snahy, pramenící z morálky doby. Politika se ukázala neschopnou předvídat svůj konec. Ještě jsme neměli k dispozici nezbytnou informaci pro takovou předpověď <...>

Politika perestrojky měla své specifikum, které poznamenalo všechny události. V čem spočívalo? V tom, že jsme nemohli otevřeně říci o našich dalekosáhlých záměrech. Byli jsme nuceni říkat, že nevyhnutelné ekonomické reformy jsou pro dobro socialismu, o politických to samé“ (zdůrazněno námi při citování)

Tento citát z jakovlevských přiznání, korelující s vystoupením J. V. Stalina na březnovém Plénu ÚV VKP (b) r. 1937, mnohé objasňuje v záležitostech našich dnů, a hlavně – vybízí zamyslet se o budoucnosti.

⁵¹ K výročí tohoto pléna přilepili i oficiální datum smrti J. V. Stalina: 5. března 1953.

Co je to za politickou platformu – koncept, o jehož utajení byla řeč na tom plénu ÚV VKP (b)? – A stále tatáž Biblická doktrína, v jejích církevně-kultovních a světsko-marxistických podobách. A to potvrdil Zinovjev svým chováním před zastřelením: když ho vlekli na místo trestu, on vyl, a potom začal mumlat slova starozákonně-talmudické „modlitby“, která byla přerušena salvou. A tato doktrína, a její autoři nikdy nezmizeli z globální politiky; navíc, v důsledku jejich činnosti se i vyvinuli v podmínkách bezstarostnosti většiny ty okolnosti, ve kterých nyní žijeme.

„Je třeba skončit s oportunistickou shovívavostí, vycházející z chybného předpokladu, že podle míry růstu našich sil se nepřítel stane slabým a neškodným. Takový předpoklad je od základu nepravdivý. To je přežitek pravičáctví, ujišťující všechny a všechno, že nepřátelé budou potichoučku vplížovat do socialismu, až se stanou koncem konců skutečnými socialisty. Není hodné bolševiků usnout na vavřínech a lajdačit. Nepotřebujeme shovívavost, ale bdělost, současnou bolševickou revoluční bdělost. Je třeba si připomenout, že čím beznadějnější je pozice nepřátel, tím ochotněji se budou chytat krajních prostředků, jako jediných prostředků jedinců v koncích, v jejich boji se sovětskou mocí. Je důležité si to připomínat a být bdělí (citace z uzavřeného dopisu ÚV VKS (b) z 18.1 1935, uvedená J. V. Stalinem v citované zprávě. „O nedostacích stranické práce a nařízení likvidace trockistických a jiných zrádců“. Tamtéž, str. 7).

Vnitřní prediktor SSSR

4. – 17. září 1999

Upřesnění: 16. prosince 2000

28. února 2001

1. března 2001